ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2025/45

z dnia 8 stycznia 2025 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ([1]), w szczególności jego art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Wszczęcie postępowania

(1) W dniu 13 listopada 2023 r. na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036 („rozporządzenie podstawowe") Komisja Europejska („Komisja") wszczęła dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („państwo, którego dotyczy postępowanie" lub „ChRL"). Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([2]) („zawiadomienie o wszczęciu").

(2) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej dnia 29 września 2023 r. przez „Coalition to restore a level playing field in the EU Mobile Access Equipment Sector" („Koalicja na rzecz przywrócenia równych warunków działania w unijnym sektorze podestów ruchomych przejezdnych"), („CMAE") lub („skarżący"). Skarga została złożona w imieniu przemysłu Unii zajmującego się produkcją podestów ruchomych przejezdnych w rozumieniu art. 5 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W skardze przedstawiono dowody na wystąpienie dumpingu i wynikającej z niego szkody, które były wystarczające, by uzasadnić wszczęcie dochodzenia.

(3) 27 marca 2024 r. Komisja wszczęła dochodzenie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([3]).

1.2. Rejestracja

(4) W dniach 15 stycznia 2024 r. i 12 marca 2024 r. skarżący złożył wnioski o rejestrację przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z ChRL na podstawie art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(5) Rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2024/1450 z dnia 23 maja 2024 r. ([4]) („rozporządzenie w sprawie rejestracji") Komisja poddała rejestracji przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z ChRL.

([1]) Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1036/oj.
([2]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C, C/2023/783, 13.11.2023, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/C/2023/783/oj.
([3]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antysubsydyjnego dotyczącego przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C, C/2024/2362, 27.3.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2024/2362/oj.
([4]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2024/1450 z dnia 23 maja 2024 r. poddające rejestracji przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C, C/2024/1450, 24.05.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2024/1450/oj.

1.3. **Środki tymczasowe**

(6) Zgodnie z art. 19a rozporządzenia podstawowego w dniu 14 czerwca 2024 r. Komisja przedstawiła stronom podsumowanie dotyczące zaproponowanych ceł oraz szczegóły dotyczące obliczania marginesów dumpingu i marginesów odpowiednich do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii. Zainteresowane strony poproszono o przedstawienie uwag na temat poprawności obliczeń w ciągu trzech dni roboczych. Uwagi te zostały uwzględnione w stosownych przypadkach.

(7) 12 lipca 2024 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2024/1915 z dnia 11 lipca 2024 r. ([5]) („rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych") Komisja nałożyła tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzącego z ChRL.

1.4. **Dalsze postępowanie**

(8) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cło antydumpingowe, („ujawnienie tymczasowych ustaleń") rząd Chińskiej Republiki Ludowej („rząd ChRL"), skarżący, Chińska Izba Gospodarcza ds. Przywozu i Wywozu Maszyn i Produktów Elektrycznych („CCCME") ([6]), producenci eksportujący, Hunan Sinoboom Intelligent Equipment Co., Ltd. („Sinoboom"), Oshkosh JLG (Tianjin) Equipment Technology Co., Ltd. („JLG"), Terex (Changzhou) Machinery Co., Ltd. („Terex") i Zhejiang Dingli Machinery Co., Ltd. („Dingli"), użytkownik – Construct Machines S.R.L. i przedsiębiorstwo handlowe – Norbert Wienold GmbH złożyły oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie na temat tymczasowych ustaleń w terminie przewidzianym w art. 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(9) Oprócz uwag dotyczących środków tymczasowych skarżący odniósł się do motywu 343 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym Komisja wstępnie stwierdziła, że warunki stosowania art. 7 ust. 2a nie zostały spełnione. Skarżący zwrócił się do Komisji o dodatkowe ujawnienie ustaleń dotyczących stosowania zasady niższego cła przed ujawnieniem ostatecznych ustaleń. Argumentował on, że zastosowanie zasady niższego cła było kluczowym elementem, który miał ogromny wpływ zarówno na producentów unijnych, jak i eksporterów, oraz że nie ujawniając szczegółowych ustaleń, Komisja uniemożliwiła skarżącemu dostarczenie dodatkowych dowodów i naruszyła jego prawo do obrony.

(10) Komisja stwierdziła, że wczesne ujawnienie skarżącemu ustaleń dotyczących stosowania zasady niższego cła nie było uzasadnione, ponieważ prowadziłoby do niejednolitego traktowania zainteresowanych stron. Wczesne ujawnienie wszystkim zainteresowanym stronom tej samej kwestii prowadziłoby do dyskryminacji obaw zgłoszonych przez różne strony i otworzyłoby drogę dla innych wniosków o wcześniejsze ujawnienie, podczas gdy dziesięciodniowy termin na przedstawienie uwag na temat ostatecznego ujawnienia ma charakter ustawowy (art. 20 ust. 5 rozporządzenia podstawowego) ([7]). Przedstawiając w dokumencie dotyczącym ujawnienia ostatecznych ustaleń powody, na podstawie których stwierdzono, że warunki określone w art. 7 ust. 2a nie zostały spełnione, oraz zapraszając skarżącego i wszystkie zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat tych ustaleń, przestrzegano prawa wszystkich stron do obrony.

(11) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Wysłuchania odbyły się z udziałem skarżącego, CCCME oraz przedsiębiorstw Sinoboom, JLG, Terex i Dingli. 10 czerwca 2024 r. przedsiębiorstwo Sinoboom złożyło do rzecznika praw stron wniosek o wysłuchanie. Wniosek wycofano 18 czerwca 2024 r. w świetle podobnego wysłuchania zorganizowanego z udziałem zespołu zajmującego się sprawą. Przedsiębiorstwo Sinoboom poinformowano o przysługującym mu prawie do zwrócenia się do rzecznika praw stron w przypadku, gdy podczas spotkania z zespołem zajmującym się sprawą nie znaleziono zadowalającego rozwiązania. 29 sierpnia 2024 r. odbyły się wysłuchania z udziałem Dingli, CCCME i Terex, odpowiednio 5 września 2024 r., JLG 6 września 2024 r. i Sinoboom 9 września 2024 r.

([5]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2024/1915 z dnia 11 lipca 2024 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C, C/2024/1915, 12.7.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg_impl/2024/1915/oj.

([6]) CCCME została upoważniona za pośrednictwem pełnomocnictwa do reprezentowania ośmiu producentów eksportujących w niniejszym dochodzeniu.

([7]) Zob. przypis 1.

(12) Komisja kontynuowała poszukiwanie i weryfikowanie wszelkich informacji, które uznała za konieczne do sformułowania ostatecznych ustaleń. Dokonując ostatecznych ustaleń, Komisja przeanalizowała uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i w stosownych przypadkach zmieniła swoje tymczasowe wnioski.

(13) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne cło antydumpingowe na przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z ChRL („ujawnienie ostatecznych ustaleń"). Wszystkim stronom wyznaczono okres, w którym mogły zgłaszać uwagi na temat ostatecznych ustaleń.

(14) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, również umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. Dnia 15 listopada 2024 r. odbyły się wysłuchania odpowiednio z udziałem przedsiębiorstwa Dingli i skarżącego, a 19 listopada 2024 r. z udziałem przedsiębiorstw JLG i Terex.

(15) W następstwie uwag dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Komisja skorygowała ostateczne cła antydumpingowego mające zastosowanie do przedsiębiorstwa Dingli, innych współpracujących przedsiębiorstw wymienionych w załączniku oraz do wszystkich pozostałych przedsiębiorstw. Podstawowe obliczenia dumpingu zostały ponownie ujawnione, a przedsiębiorstwo Dingli otrzymało możliwość przedstawienia uwag. Pozostałym zainteresowanym stronom umożliwiono również przedstawienie uwag na temat nowo obliczonych ostatecznych ceł antydumpingowych. Nie otrzymano żadnych dalszych uwag, które mogłyby zmienić ustalenia Komisji.

1.5. **Argumenty przedstawione po wszczęciu postępowania**

(16) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME zakwestionowała ustalenia Komisji zawarte w motywie 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi CCCME we własnym imieniu nie miała prawa do obrony. CCCME powtórzyła swoje uwagi, do których odniesiono się już w motywie 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, i dodała, że jeżeli Komisja odrzuci status zainteresowanej strony CCCME, odrzuca również status CMAE.

(17) Komisja potwierdziła swoje ustalenia i wnioski zawarte w motywie 14 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, ale wyjaśniła, że CCCME została uznana za zainteresowaną stronę w zakresie, w jakim reprezentowała ona producentów eksportujących, którzy udzielili jej pełnomocnictwa. W tym sensie status CCCME nie różnił się od statusu CMAE.

1.6. **Kontrola wyrywkowa**

(18) Ze względu na brak uwag dotyczących kontroli wyrywkowej producentów unijnych, importerów i producentów eksportujących Komisja potwierdziła informacje przedstawione w motywach 16–23 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

1.7. **Okres objęty dochodzeniem i okres badany**

(19) Jak wskazano w sekcji 1.6 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dochodzenie dotyczące dumpingu i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2022 r. do dnia 30 września 2023 r. („okres objęty dochodzeniem" lub „OD"). Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody objęło okres od 1 stycznia 2020 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany").

2. **PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY**

2.1. **Produkt objęty dochodzeniem**

(20) Jak ustalono w motywach 33–34 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produktem objętym dochodzeniem są podesty ruchome przejezdne, przeznaczone do podnoszenia ludzi, samobieżne, o maksymalnym wysięgu wynoszącym co najmniej 6 metrów, oraz wstępnie zmontowane lub gotowe do zmontowania sekcje takich podestów, z wyłączeniem poszczególnych części, jeżeli są one dostarczane osobno, i z wyłączeniem objętych rozdziałami 86 i 87 systemu zharmonizowanego urządzeń przeznaczonych do podnoszenia ludzi, które są montowane na pojazdach; obecnie objęte kodami CN ex 8427 10 10, ex 8427 20 19, ex 8428 90 90, ex 8431 20 00 oraz ex 8431 39 00 (kody TARIC: 8427 10 10 10, 8427 20 19 10, 8428 90 90 20, 8431 20 00 60 i 8431 39 00 10).

(21) Zakres produktu obejmuje urządzenia wykorzystywane do podnoszenia osób w szerokim zakresie różnych zastosowań i obejmuje podnośniki z wysięgnikiem przegubowym, podnośniki z wysięgnikiem teleskopowym, podnośniki nożycowe i maszty pionowe.

(22) Sekcje, wstępnie zmontowane lub gotowe do zmontowania, składają się w szczególności z czterech kategorii: 1) podwozie, 2) wieżyczki lub obrotnice, 3) platforma lub kosze, 4) mechanizm podnoszenia do podestów ruchomych przejezdnych. Mechanizm podnoszący obejmuje podnośniki z wysięgnikiem (teleskopowe lub przegubowe, z wysięgnikami lub bez) do podnośników z wysięgnikiem teleskopowym, podnośników z wysięgnikiem przegubowym lub pionowych masztów i ramion nożyc do podnośników nożycowych. Nie obejmują one poszczególnych komponentów, jeżeli są przedstawiane oddzielnie.

2.2. **Produkt objęty postępowaniem**

(23) Jak określono w motywie 35 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, produktem objętym postępowaniem są podesty ruchome przejezdne pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej („produkt objęty postępowaniem").

2.3. **Produkt podobny**

(24) W motywach 36–37 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że produkt objęty postępowaniem, produkt wytwarzany i sprzedawany na rynku krajowym ChRL; a zatem produkt objęty dochodzeniem wytwarzany i sprzedawany w Unii przez przemysł unijny był produktami podobnymi w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Nie otrzymano żadnych uwag w sprawie tego wniosku.

2.4. **Wnioski dotyczące zakresu produktu**

(25) CCCME i producent eksportujący Sinoboom przedstawili uwagi dotyczące zakresu produktu. W odpowiedzi na uwagi CCCME i przedsiębiorstwa Sinoboom skarżący stwierdził, że zakres produktu powinien pozostać niezmieniony.

2.4.1. *Wniosek o wyłączenie elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych*

(26) CCCME nie zgodziła się z odrzuceniem przez Komisję argumentu streszczonego w motywach 45–46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczącego wyłączenia elektrycznych i hybrydowych podestów ruchomych przejezdnych z zakresu produktu. Powtórzyła, że istnieje wyraźna i oczywista różnica w charakterystyce fizycznej i technicznej między konwencjonalnymi, a elektrycznymi lub hybrydowymi podestami ruchomymi przejezdnymi. CCCME powtórzyła również, że te dwie kategorie podestów ruchomych przejezdnych posiadają zasadnicze różnice w komponentach mechanicznych, wykorzystują inny napęd oraz mają różne funkcje techniczne i zastosowanie. Ponadto CCCME argumentowała, że były one wykorzystywane przez różne gałęzie przemysłu, takie jak budownictwo, konserwacja, magazynowanie lub produkcja. CCCME podała przykład podnośników nożycowych z silnikiem wysokoprężnym, które jej zdaniem były zwykle wykorzystywane jako urządzenia używane na zewnątrz ze względu na fakt, że takie maszyny mają większe silniki, opony i ramy, a zatem można je łatwo przemieszczać w nierównym terenie. W przeciwieństwie do elektrycznych podnośników nożycowych, które są zazwyczaj wykorzystywane w pomieszczeniach, ponieważ są mniejsze, zwrotniejsze i mają mniejszą moc, dlatego lepiej nadają się do użytku w ciasnych i wąskich przestrzeniach. Z tych powodów CCCME uznała, że te dwie kategorie nie mają tych samych zasadniczych właściwości i nie tworzą jednorodnych produktów.

(27) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła argument dotyczący różnicy między tradycyjnymi i elektrycznymi rodzajami podestów ruchomych przejezdnych. Argumentowała, że stanowisko Komisji, zgodnie z którym elektryczne podesty ruchome przejezdne „mogą być" stopniowo używane w środowiskach lub w gałęziach przemysłu, które wcześniej korzystały z podestów ruchomych przejezdnych z napędem konwencjonalnym, miało charakter spekulacyjny. Twierdziła również, że sam przemysł Unii również wyraźnie przyznał, że zasadnicza różnica między tymi dwiema kategoriami produktów wynikała z silnika napędowego, który to fakt decydował o warunkach użytkowania, tzn. że silniki spalinowe były przeznaczone do jazdy na zewnątrz po nierównym terenie, a silniki elektryczne do wewnętrznych zastosowań przemysłowych. CCCME twierdziła ponadto, że ponieważ argument ten odnosił się do przyszłości, był on nieistotny dla OD. Argumentowała zatem, że od samego początku błędnie określono zakres produktu, w związku z czym ustalenia dotyczące szkody na podstawie błędnej definicji produktu były wątpliwe.

(28) Komisja zauważyła, że CCCME nie przedstawiła dodatkowych argumentów ani dowodów, które uzasadniałyby wyłączenie elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych. W związku z tym, jak wyjaśniono w motywach 45–46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, CCCME utrzymywała, że obie kategorie (konwencjonalne i elektryczne lub hybrydowe podesty ruchome przejezdne) mają te same zasadnicze właściwości i że uzasadnione jest, że obie te kategorie wchodzą w zakres produktu. Komisja zauważyła ponadto, że rynek podestów ruchomych przejezdnych stale się rozwija i ze względu na kwestie środowiskowe m.in. elektryczny podesty ruchome przejezdne mogą być stopniowo używane w środowiskach lub w gałęziach przemysłu, które wcześniej korzystały z podestów ruchomych przejezdnych z napędem konwencjonalnym. Nie istnieje zatem uzasadniona możliwość wyłączenia elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych z zakresu produktu, m.in. ze względu na to, że w OD były już stosowane głównie wewnątrz. Co ważniejsze, niezależnie od stosowania podestów ruchomych przejezdnych w pomieszczeniach lub na zewnątrz, zarówno elektryczne, jak i konwencjonalne podesty ruchome przejezdne mają te same podstawowe cechy i zastosowanie, a oba te elementy wchodzą w zakres definicji produktu objętego postępowaniem. W związku z tym Komisja podtrzymała swoje stanowisko, zgodnie z którym zakres produktu został określony prawidłowo.

2.4.2. *Wniosek o wyłączenie podestów ruchomych przejezdnych o wysokości roboczej 28 m i większej*

(29) W odpowiedzi na tymczasowe ustalenia i jak powtórzono po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, CCCME twierdziła również, że jej wniosek o wyłączenie hybrydowych i elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych o wysięgu co najmniej 28 metrów, które nie były produkowane przez przemysł Unii, jest zasadny, wbrew twierdzeniom Komisji. CCME uznała ponadto, że fakt, iż Komisja wspomniała, iż te podesty ruchome przejezdne mogą być produkowane w przyszłości, nie jest istotny, ponieważ jeżeli te elektryczne podesty ruchome nie były przywożone w okresie badanym, ustalenia dotyczące szkody były zniekształcone, ponieważ te rodzaje produktu nie mogły szkodzić przemysłowi Unii. CCCME argumentowała, że przedsiębiorstwa Dinolift i Manitou mogły produkować wyłącznie podesty ruchome przejezdne o wysięgu nieprzekraczającym 28 metrów.

(30) Komisja uznała, że informacje na stronie internetowej przedsiębiorstwa Dinolift i sprawozdanie roczne przedsiębiorstwa Manitou rzeczywiście wskazywały, że przedsiębiorstwa te mogą produkować podesty ruchome przejezdne o wysięgu nieprzekraczającym 28 metrów. Nie dowodzi to jednak, że ci producenci lub inni producenci na rynku nie byli w stanie produkować podestów ruchomych przejezdnych o wysięgu przekraczającym 28 metrów w przypadku popytu lub że nie rozpoczęliby ich produkcji w najbliższej przyszłości. Jak Komisja stwierdziła już w motywie 337 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, fakt, że niektóre rodzaje produktu były produkowane w mniejszym stopniu, nie może prowadzić do wniosku, że te rodzaje produktu nie konkurowały z przywozem z Chin, lecz raczej, że ta mniejsza produkcja była skutkiem przywozu po cenach dumpingowych lub niskiego popytu na te rodzaje produktu. Ponadto Komisja uznała, że fakt, iż w OD objęci próbą producenci unijni nie sprzedawali wszystkich rodzajów produktu istniejących na rynku lub że niektóre rodzaje produktu w ogóle nie były sprzedawane w OD przez producentów unijnych, nie miał wpływu na ogólne wnioski dotyczące szkody poniesionej przez przemysł Unii. – W związku tym Komisja podtrzymała swoje stanowisko, zgodnie z którym nie ma powodu, aby wyłączyć którykolwiek z rodzajów produktu z zakresu produktu, i podtrzymała swoje wnioski zawarte w motywie 47 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2.4.3. *Wniosek o wyłączenie części podestów ruchomych przejezdnych, a jeżeli nie są one wykluczone – o umieszczenie ich w części normatywnej rozporządzenia.*

(31) W odpowiedzi na wstępne ustalenia i po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła, że włączenie wstępnie zmontowanych sekcji lub sekcji gotowych do montażu było nieuzasadnione – ze względu na brak wolnego rynku dla sekcji podestów ruchomych przejezdnych w Unii żadna istotna szkoda nie mogła zostać wyrządzona unijnym producentom podestów ruchomych przejezdnych przez chiński przywóz produktu podobnego. CCCME zwróciła się ponadto do Komisji, aby wyraźnie uwzględniła dane sekcje (tj. podwozie, obrotnicę, mechanizm podnoszący i platformę) w definicji zakresu produktu w części wykonawczej środków, aby zapewnić spójność wdrażania i uniknąć nieporozumień co do zakresu.

(32) Komisja stwierdziła, że CCCME nie przedstawiła żadnych dodatkowych uzasadnionych argumentów przemawiających za wyłączeniem sekcji. Komisja podtrzymała zatem swoje wnioski, o których mowa w motywie 52 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi sekcje powinny pozostać częścią zakresu produktu.

(33) Z drugiej strony Komisja uznała wniosek CCCME o wyraźne wskazanie sekcji w definicji zakresu produktu w części wykonawczej środków za uzasadniony i odpowiednio dostosowała część normatywną rozporządzenia.

2.4.4. *Wniosek o wyłączenie podnośników pająkowych*

(34) Producent eksportujący Sinoboom wystąpił z wnioskiem o wyłączenie podnośników pająkowych z zakresu produktu. Argumentował on, że podnośnik pająkowy jest bardzo szczególnym rodzajem podestu ruchomego przejezdnego, który umożliwia dostęp do wąskich drzwi oraz charakteryzuje się mniejsza wagą i naciskiem wywieranym na podłoże w porównaniu z innymi rodzajami podestów ruchomych przejezdnych. Przedsiębiorstwo argumentowało, że podnośnik pająkowy może być używany na różnych terenach i w różnych kontekstach, ale jest wyjątkowy pod względem możliwości zmieszczenia się w wąskich przestrzeniach, co czyni go szczególnie przydatnym w miejscach wewnątrz budynków, takich jak centra handlowe, stadiony, stacje kolejowe, hotele i lotniska. Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło również, że produkcja tych rodzajów w Unii jest bardzo niewielka. Ze wszystkich tych powodów przedsiębiorstwo Sinoboom uznało, że podnośniki pająkowe pochodzące z Chin nie konkurują z tymi produkowanymi w Unii i że nałożenie ceł na ich przywóz byłoby niekorzystne zarówno dla importerów, jak i dalszych użytkowników i konsumentów.

(35) Komisja uznała wniosek za bezzasadny. Podnośniki pająkowe, pomimo ich specyfiki, mają te same zasadnicze cechy charakterystyczne co inne rodzaje podestów ruchomych przejezdnych. Przedsiębiorstwo Sinoboom samo wskazało na istnienie dwóch producentów podnośników pająkowych, co świadczy o istnieniu produkcji takich podnośników w Unii. Mechanizm podnoszący, kształt lub możliwość zmieszczenia się w wąskich przestrzeniach nie zmieniły jego zastosowania, którym było umożliwienie pracownikom pracy na wysokości w bezpieczny sposób. W związku z tym podnośniki pająkowe przywożone z Chin konkurowały z takimi podnośnikami produkowanymi w Unii. Twierdzenie, że produkcja w Unii nie była w stanie zaspokoić popytu, nie zostało poparte żadnymi dowodami. Nawet jeśli tak było, fakt, że przemysł Unii nie może zaspokoić popytu, nie jest odpowiednim kryterium wyłączenia danego rodzaju produktu z zakresu produktu; celem nałożenia ceł było sprawienie, aby podesty ruchome przejezdne były przywożone po uczciwej cenie, a nie zapobieganie przywozowi tych podnośników pająkowych lub innych podnośników ruchomych przejezdnych. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

2.4.5. *Wnioski dotyczące zakresu produktu*

(36) W związku z powyższym Komisja postanowiła podtrzymać swoje wnioski przedstawione w motywie 52 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3. **DUMPING**

(37) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała uwagi od rządu ChRL, przedsiębiorstw Dingli, Terex, JLG, Sinoboom i CCCME do tymczasowych ustaleń dotyczących dumpingu.

3.1. **Procedura określania wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego**

(38) CCCME i Sinoboom zakwestionowały decyzję Komisji o wyborze platform montowanych na samochodach ciężarowych jako produktu należącego do tej samej ogólnej kategorii co podesty ruchome przejezdne. CCCME argumentowała, że zwolnienie malezyjskiego producenta żurawi jako odpowiedniego źródła do ustalenia wartości odniesienia dla nieznieksztalconych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku było bezpodstawne. Obie wspomniane powyżej zainteresowane strony wskazały na istotne różnice między platformami ruchomymi montowanymi na samochodach ciężarowych a podestami ruchomymi przejezdnymi, argumentując, że ich charakterystyka techniczna i proces produkcji różnią się od charakterystyki technicznej i procesu produkcji podestów ruchomych przejezdnych, co ma duży wpływ na ich koszty produkcji.

(39) CCCME twierdziła, że jeżeli Komisja wybierze Brazylię jako odpowiednie źródło do ustalenia wartości odniesienia dotyczących nieznieksztalconych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, należy wybrać innego producenta niż przedsiębiorstwo Madal Palfinger S.A. („Madal Palfinger"). Przedsiębiorstwo Sinoboom zaproponowało producenta żurawi ruchomych i gąsienicowych jako alternatywnego producenta brazylijskiego.

(40) Ani Komisja, ani zainteresowane strony nie były w stanie zidentyfikować państwa o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego jak Chiny, w którym produkowane były podesty ruchome przejezdne. W związku z tym Komisja wybrała produkt należący do tej samej ogólnej kategorii co podesty ruchome przejezdne na podstawie cech definiujących produkt objęty dochodzeniem, jak stwierdzono w sekcji 2 zawiadomienia o wszczęciu ([8]), a mianowicie urządzenia podnoszące, które są ruchome, samobieżne i używane do podnoszenia osób. W związku

([8]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, Dz.U. C, C/2023/783, 13.11.2023, ELI: https://eur-lex.europa.eu/eli/C/2023/783/oj.

z tym Komisja wykluczyła żurawie statyczne wykorzystywane do przenoszenia materiałów. Jeżeli chodzi o ruchome żurawie gąsienicowe, ponieważ definicja produktu objętego dochodzeniem wyraźnie wyklucza urządzenia do przenoszenia materiałów ([9]), nie można ich uznać za produkt należący do tej samej ogólnej kategorii co podesty ruchome przejezdne.

(41) Platformy ruchome montowane na samochodzie są w sposób oczywisty ruchome i wykorzystywane głównie do podnoszenia osób. Jedyną różnicą w stosunku do podestów ruchomych przejezdnych jest ich mechanizm napędowy, który w przypadku tych ostatnich jest wbudowany, podczas gdy w przypadku platform ruchomych montowanych na samochodzie jest on dostarczany przez pojazd. W drugiej nocie dotyczącej czynników produkcji („druga nota") Komisja potwierdziła swój wniosek, zgodnie z którym ze względu na ich podobne cechy definiujące i zastosowanie, proces produkcji i materiały wsadowe platformy mobilne montowane na samochodach ciężarowych należą do tej samej ogólnej kategorii co podesty ruchome przejezdne. Różnice przedstawione przez CCCMA i przedsiębiorstwo Sinoboom nie podważały podstawowych podobieństw cech charakterystycznych obu produktów. Argument ten został odrzucony.

(42) Zainteresowane strony nie zaproponowały żadnego producenta ruchomych platform montowanych na samochodach ciężarowych jako odpowiedniego źródła do ustalenia wartości odniesienia dotyczących nieznieksztalconych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku. W związku z tym przedsiębiorstwo Madal Palfinger, producent w Brazylii wskazany przez Komisję w drugiej nocie, był jedynym przedsiębiorstwem rozważanym do dalszej analizy.

(43) CCCME i przedsiębiorstwo Sinoboom argumentowali, że sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger nie można uznać za wiarygodne do celów skonstruowania wartości normalnej, ponieważ jest ono własnością przedsiębiorstwa z siedzibą w UE (Austria), a niektóre z ujętych w nich transakcji nie zostały przeprowadzone w zwykłym obrocie handlowym. Odniosły się one do informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa Madal Palfinger za 2023 r. zawierającej stwierdzenie, że „trudne warunki gospodarcze i polityczne w regionie LATAM miały również wpływ na produkcję. Moce produkcyjne zostały odpowiednio dostosowane, zwłaszcza w Brazylii. Rozszerzono wewnętrzne stosunki dostaw z zakładami produkcyjnymi w USA i kontynuowano proces normalizacji […]" ([10]).

(44) Komisja stwierdziła, że dostosowanie mocy produkcyjnych w ramach grupy Palfinger, o którym mowa w informacji dodatkowej do jej sprawozdania finansowego za 2023 r., nie stwarzało zagrożenia dla wiarygodności transakcji uwzględnionych w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger do celów skonstruowania wartości normalnej, ponieważ pod względem sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zysku zdecydowana większość transakcji Madal Palfinger na rynku krajowym i międzynarodowym pozostała wiarygodna.

(45) Komisja potwierdziła swój wniosek zawarty w motywie 197 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym własność przedsiębiorstwa Madal Palfinger nie miała znaczenia dla dochodzenia. Dane finansowe pochodzące z przedsiębiorstwa Madal Palfinger odzwierciedlają transakcje sprzedaży dokonane przez brazylijskiego producenta, a nie przez jego europejskiego właściciela.

(46) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła argumenty dotyczące braku wiarygodności sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger ze względu na transakcje wewnątrz grupy. CCCME przytoczyła również stwierdzenie zawarte w sprawozdaniu grupy Palfinger ([11]) z 2023 r., odnoszące się do Argentyny ([12]), a nie Brazylii. Argumenty te zostały już omówione w motywach 44 i 45.

(47) Potwierdzono zatem wniosek sformułowany w motywie 58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2. **Wartość normalna**

3.2.1. *Istnienie znaczących zakłóceń*

(48) Szczegóły dotyczące istnienia znaczących zakłóceń przedstawiono w sekcji 3.3 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

([9]) *Produktem objętym niniejszym dochodzeniem są podesty ruchome przejezdne przeznaczone do podnoszenia osób*…", sekcja 2, tamże.

([10]) Zob. s. 28 rocznego sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa Madal Palfinger za 2023 r. dostępnego pod adresem: https://assets.palfinger.com/importdata/corporate/newsroom/en/reports/2023/PALFINGER_GB2023_EN_open.pdf.

([11]) Tamże. Palfinger | Sprawozdanie roczne za 2023 r. | Pobieranie dostępne pod adresem: https://i-report.palfinger.ag/2023/en/downloads.

([12]) Tamże, s. 28 „Rozszerzono wewnętrzne stosunki dostaw z zakładami produkcyjnymi w USA i kontynuowano proces normalizacji i optymalizacji produkcji **w zakładzie Rio Tercero w Argentynie**". Dodano podkreślenie.

(49) Po nałożeniu ceł tymczasowych w dniu 29 lipca 2024 r. rząd ChRL przedstawił zestaw uwag, w których stwierdził, że: (i) w sprawozdaniu występują niedociągnięcia; (ii) art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest niezgodny z porozumieniem antydumpingowym WTO („ADA"); (iii) praktyki dochodzeniowe Komisji na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego są niezgodne z prawem WTO; (iv) Komisja powinna kompleksowo zbadać, czy występują zakłócenia na rynku reprezentatywnego kraju i jej własnym. W tym samym dniu CCCME przedstawiła uwagi, zgodnie z którymi: (i) art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego jest niezgodny z porozumieniami WTO i orzeczeniem Organu Rozstrzygania Sporów WTO w sprawie Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Argentyny ([13]); (ii) w sektorze podestów ruchomych przejezdnych w Chinach nie występują znaczące zakłócenia w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego.

(50) Dokładniej rzecz ujmując, rząd ChRL argumentował, że po pierwsze, w zaktualizowanym sprawozdaniu utrwala się problem sprawozdania, ponieważ nadal dokonuje się subiektywnej, jednostronnej i błędnej oceny gospodarki rynkowej Chin. Zdaniem rządu ChRL jest tak w szczególności dlatego, że: a) Chiny ustanowiły socjalistyczną gospodarkę rynkową zgodnie z własnymi szczególnymi realiami, która jest stale ulepszana i rozwijana, przy czym rynek odgrywa decydującą rolę w alokacji zasobów, a rząd ChRL odgrywa większą rolę w pełnym stymulowaniu żywotności gospodarki. Istnieje nie tylko jeden model gospodarki rynkowej, ale gospodarka rynkowa powinna być nierozerwalnie związana z historią, kulturą i realiami każdego kraju; b) treść zaktualizowanego sprawozdania jest nieprawidłowa, jednostronna i poważnie odbiega od obiektywnej rzeczywistości, wykorzystując uzasadnioną przewagę konkurencyjną chińskiego przemysłu i normalne różnice instytucjonalne między Chinami a Europą jako podstawę do ustalenia, czy występują znaczące zakłócenia na rynku, całkowicie unikając kwestii, czy w samej UE występują znaczące zakłócenia na rynku; c) Komisja wydała jedynie dokumenty robocze służb Komisji dotyczące Chin i Rosji, które budzą podejrzenia, że wynika to ze względów politycznych, co budzi obawy co do zasady największego uprzywilejowania; d) Komisja akceptuje zarzuty dotyczące znaczących zakłóceń zgłaszane przez krajowe gałęzie przemysłu, wykorzystując (zaktualizowane) sprawozdanie jako główny dowód, przynosząc tym samym korzyści gałęziom przemysłu UE. Na podstawie sprawozdania Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu postępowań, prowadzeniu dochodzeń i formułowaniu wniosków, co sprawia, że Komisja pozytywniej ocenia dowody przedstawione przez gałęzie przemysłu UE, co jest praktyką niezgodną z podstawowymi prawnymi zasadami uczciwości i sprawiedliwości.

(51) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Ponieważ chińskie uwarunkowania historyczne i kulturowe rzeczywiście znacznie wykraczają poza kontekst analizy znaczących zakłóceń zgodnie z art. 2 ust. 6a rozporządzeń podstawowych, zaktualizowane sprawozdanie – które jest kompleksowym dokumentem opartym na obszernych obiektywnych dowodach, w tym przepisach ustawowych, wykonawczych i innych oficjalnych dokumentach programowych opublikowanych przez władze chińskie, sprawozdaniach osób trzecich sporządzonych przez organizacje międzynarodowe, badaniach akademickich i artykułach naukowców oraz innych wiarygodnych niezależnych źródłach – koncentruje się na przypadkach wskazujących na istnienie zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Istotne zakłócenia opisano szczegółowo w sekcjach 3.3.2–3.3.8. rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, biorąc pod uwagę nie tylko zaktualizowane sprawozdanie, ale także cały zbiór dowodów zawartych w aktach sprawy, a rząd ChRL nie dodał żadnych konkretnych informacji podważających tę analizę. Przeciwnie, w odniesieniu do twierdzenia rządu ChRL, że rynek odgrywa decydującą rolę w alokacji zasobów w ramach socjalistycznego modelu gospodarki rynkowej, Komisja wskazała, że nawet najnowsze odpowiednie chińskie dokumenty programowe wskazują na brak takiej alokacji zasobów rynkowych. W szczególności w rezolucji Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Chin („KPCh") w sprawie dalszej kompleksowej reformy na rzecz przyspieszenia modernizacji Chin, przyjętej 18 lipca 2024 r. na trzeciej sesji plenarnej 20. Komitetu Centralnego KPCh („rezolucja trzeciej sesji plenarnej"), jednoznacznie potwierdzono, że marksizm-leninizm jest filozofią przewodnią polityki gospodarczej rządu ChRL i wyraźnie zobowiązano się do prowadzenia polityki sprzecznej z alokacją zasobów w oparciu o zasady rynkowe ([14]).

([13]) Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Argentyny, sprawozdanie Stałego Organu Apelacyjnego, WT/DS473/AB/R, §6.23.

([14]) Zob. np. sekcje II.5 lub III.8 rezolucji trzeciej sesji plenarnej.

(52) W odpowiedzi na twierdzenie rządu ChRL dotyczące naruszenia zasady największego uprzywilejowania Komisja przypomniała, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego sprawozdanie krajowe jest sporządzane dla dowolnego kraju jedynie w przypadku, gdy Komisja ma uzasadnione przesłanki świadczące o możliwości istnienia znaczących zakłóceń w określonym kraju lub w sektorze w tym kraju. Po wejściu w życie przepisów art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego w 2017 r. Komisja dysponowała takimi przesłankami znaczących zakłóceń w przypadku Chin. W 2020 r. Komisja opublikowała również sprawozdanie na temat zakłóceń w Rosji i w 2024 r. zaktualizowała sprawozdanie dotyczące Chin. W stosownych przypadkach mogą pojawić się inne sprawozdania. Komisja przypomniała ponadto, że sprawozdania nie są obowiązkowe w celu zastosowania art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. W art. 2 ust. 6a lit. c) rozporządzenia podstawowego opisano warunki wydawania przez Komisję sprawozdań krajowych, a zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. d) rozporządzenia podstawowego skarżący nie są zobowiązani do korzystania ze sprawozdania, a istnienie sprawozdania krajowego nie jest warunkiem wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. e) rozporządzenia podstawowego dochodzenie można wszcząć na podstawie wystarczających dowodów świadczących o znaczących zakłóceniach w jakimś kraju, przedstawionych przez skarżących spełniających kryteria określone w art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym zasady dotyczące znaczących zakłóceń charakterystycznych dla danego państwa mają zastosowanie do wszystkich państw bez rozróżnienia oraz niezależnie od istnienia sprawozdania krajowego. Dlatego też z definicji zasady dotyczące zakłóceń występujących w danym państwie nie naruszają zasady największego uprzywilejowania.

(53) W odniesieniu do twierdzenia, że publikując sprawozdania na temat zakłóceń, Komisja przyniosłaby korzyści gałęziom przemysłu UE, Komisja powtórzyła swoje stanowisko, że (zaktualizowane) sprawozdanie jest dokumentem opartym na dowodach (zob. motyw 51 powyżej). Włączono je do akt dochodzenia, tak aby każda zainteresowana strona miała wystarczającą możliwość obalenia, uzupełnienia lub przedstawienia uwag do niego oraz faktów i dowodów, na których je oparto. Jak zauważono w motywie 55 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, rząd ChRL zdecydował się nie przedstawiać argumentów ani dowodów obalających źródła zawarte w sprawozdaniu. W związku z tym, a nie ze względu na to, że praktyka Komisji jest niezgodna z podstawowymi zasadami uczciwości i sprawiedliwości, to rząd ChRL nie skorzystał z przysługujących mu praw proceduralnych.

(54) Po drugie, rząd ChRL argumentował, że art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego nie jest zgodny z prawem WTO, w szczególności ponieważ: a) pojęcia znaczących zakłóceń nie można znaleźć w porozumieniu antydumpingowym WTO („ADA"). Zamiast tego art. 2.2 porozumienia antydumpingowego zawiera wyczerpujący wykaz sytuacji, w których można określić wartość normalną, stosując albo konstruowaną wartość normalną, albo metodę ceny eksportowej do państwa trzeciego. „Znaczące zakłócenie rynku" nie dotyczy żadnej z tych sytuacji; (b) art. 2.2. Porozumienie antydumpingowe wymaga, aby wartość normalna była konstruowana z wykorzystaniem kosztów produkcji w kraju pochodzenia powiększonych o uzasadnioną kwotę kosztów administracyjnych, kosztów sprzedaży i kosztów ogólnych oraz zysku. Art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego doprecyzowuje, że: „koszty będą liczone na podstawie zapisów posiadanych przez eksportera lub producenta objętego dochodzeniem, pod warunkiem że takie zapisy są zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami księgowości w kraju eksportera i właściwie odzwierciedlają produkcji i dystrybucji produktu objętego dochodzeniem". Art. ust. 6a rozporządzenia podstawowego wykracza zatem poza zasady WTO dotyczące stosowania konstruowanej wartości normalnej.

(55) Argumentów tych nie można było przyjąć. Komisja uznała, że przepisy art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego są w pełni zgodne ze zobowiązaniami Unii Europejskiej w ramach WTO, w tym z możliwościami skonstruowania wartości normalnej przewidzianymi w art. 2.2 porozumienia antydumpingowego. Jak wyraźnie wyjaśnił Stały Organ Apelacyjny w sprawie DS473 ([15]), prawo WTO zezwala na wykorzystanie danych z państwa trzeciego, należycie dostosowanych, jeżeli takie dostosowanie jest konieczne i uzasadnione. Komisja przypomniała w związku z tym, że po stwierdzeniu, iż ze względu na istnienie w kraju wywozu znaczących zakłóceń w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego nie jest właściwe stosowanie cen i kosztów krajowych w tym kraju, wartość normalną konstruuje się dla każdego producenta eksportującego na podstawie niezniekształconych cen lub wartości odniesienia w odpowiednim reprezentatywnym kraju zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego. Ten sam przepis rozporządzenia podstawowego dopuszcza również możliwość zastosowania kosztów krajowych, o ile ustalone zostało z całą pewnością, że koszty te nie są zniekształcone. W tym kontekście producenci eksportujący mieli możliwość przedstawienia dowodów świadczących o tym, że ich indywidualne koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne lub inne koszty nakładów nie były zniekształcone. Jak wykazano w sekcjach 3.3.2–3.3.8 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja ustaliła jednak istnienie zakłóceń

([15]) Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Argentyny, WT/DS473/AB/R i Add.1, przyjęte 26 października 2016 r., DSR 2016:VI, s. 2871, pkt 7.10.

w chińskim sektorze podestów ruchomych przejezdnych i nie istniały żadne jednoznaczne dowody świadczące o tym, że koszty czynników produkcji poszczególnych producentów eksportujących nie były zniekształcone. Dlatego też to, czy dokumentacja chińskich przedsiębiorstw była prowadzona zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości w Chinach, czy też w sposób uzasadniony odzwierciedlała koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem w Chinach, nie może mieć wpływu na wnioski dotyczące zastosowania metodyki na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego.

(56) Po trzecie, rząd ChRL twierdził, że praktyki dochodzeniowe Komisji są niezgodne z zasadami WTO, ponieważ Komisja nie zbadała, czy zapisy księgowe chińskich eksporterów były zgodne z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości kraju wywozu lub w uzasadniony sposób odzwierciedlały koszty produkcji i sprzedaży produktu objętego dochodzeniem, ale odrzuciła zapisy księgowe chińskich eksporterów na podstawie tzw. znacznego zakłócenia rynku, co jest niezgodne z art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego WTO oraz ustaleniami Organu Apelacyjnego w sprawie DS473 i zespołu orzekającego w sprawie DS494, które podkreśliły, że zgodnie z art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego, o ile zapisy dotyczące kosztów producenta dokładnie i rzetelnie odzwierciedlają wszystkie faktycznie poniesione koszty i są rzeczywiście związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem, należy je uznać za „właściwie odzwierciedlające koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego dochodzeniem", a organ prowadzący dochodzenie powinien wykorzystać takie zapisy do ustalenia kosztów produkcji przedsiębiorstwa objętego dochodzeniem. W związku z tym rząd ChRL zwrócił się do Komisji o skorygowanie jej praktyk w celu zapewnienia ich zgodności z tymi wymogami WTO.

(57) Komisja odrzuciła te argumenty. Jeżeli chodzi o zgodność zapisów księgowych chińskich eksporterów z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości, argument ten został już omówiony w motywach 54–56 powyżej. Ponadto, w odniesieniu do sprawy DS494, Komisja przypomniała, że zarówno UE, jak i Federacja Rosyjska odwołały się od ustaleń zespołu orzekającego, które nie są zatem prawomocne, a co za tym idzie – zgodnie z utrwalonym orzecznictwem WTO – nie mają statusu prawnego w systemie WTO, ponieważ nie zostały zatwierdzone przez Organ Rozstrzygania Sporów w drodze decyzji przez członków WTO. W każdym razie w sprawozdaniu zespołu orzekającego dotyczącym tego sporu wyraźnie uznano, że przepisy art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego nie wchodzą w zakres sporu.

(58) Po czwarte, rząd ChRL stwierdził, że Komisja zaakceptowała dane dotyczące reprezentatywnego kraju i wykorzystała je do zastąpienia kosztów chińskich producentów bez kompleksowej oceny, czy w Brazylii występuje jakiekolwiek znaczące zakłócenie zgodnie z sześcioma kryteriami określonymi w art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego. Zdaniem rządu ChRL Komisja powinna proaktywnie zbadać i udowodnić istnienie zakłóceń w reprezentatywnych krajach, a nie tylko biernie czekać na przedstawienie dowodów przez strony zaangażowane w sprawę. Ponadto, pomimo uwag chińskich producentów eksportujących dotyczących środków antydumpingowych lub wyrównawczych w odniesieniu do materiałów stalowych w Brazylii, Komisja nie zbadała, czy te środki ograniczające przywóz w Brazylii zniekształciły ceny odpowiednich brazylijskich producentów, lecz arbitralnie odrzuciła argumenty chińskich producentów eksportujących. W odniesieniu do danych dotyczących kosztów w Brazylii rząd ChRL zajął stanowisko, że ponieważ Komisja stwierdziła znaczące zakłócenia w odniesieniu do produktów chińskich przedsiębiorstw na podstawie transakcji wewnątrz grupy, Komisja powinna była również zbadać i udowodnić, czy ceny wybranych przedsiębiorstw w Brazylii nie zostały „zniekształcone" z powodu transakcji wewnątrz grupy przy wyborze reprezentatywnych przedsiębiorstw. Ponadto rząd ChRL twierdził, że Komisja powinna kompleksowo zbadać, czy na rynku wewnętrznym UE występują zakłócenia. Rząd ChRL uważa, że ma to miejsce na przykład ze względu na fakt, że instytucje UE i państwa członkowskie przyjęły różne podejścia podobne do podejścia Chin w celu ukierunkowania ich gospodarek i przemysłu, w tym m.in. wydając wytyczne władz, wymagając od systemu finansowego, zwłaszcza banków komercyjnych, przyjęcia odpowiedzialności społecznej, wdrażania programów pomocy gospodarczej oraz formułowania polityki energetycznej, która zachęca sektor energetyczny i kieruje nim.

(59) Komisja nie uznała tych argumentów za prawidłowe. Jeżeli chodzi o ocenę danych w kraju reprezentatywnym, Komisja przypomniała, że faktycznie zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego Komisja przystępuje do skonstruowania wartości normalnej na podstawie danych innych niż ceny i koszty krajowe (chyba że zostanie potwierdzone, że koszty te nie są zniekształcone) w kraju wywozu tylko wtedy, gdy ustali, że dane te są odpowiednie do odzwierciedlenia nieniekształconych cen i kosztów. W trakcie tego procesu Komisja ma obowiązek korzystać wyłącznie z danych nieniekształconych. W tym zakresie Komisja nie tylko nie pozostaje bierna, ale przeprowadza własną analizę i zaprasza zainteresowane strony do zgłaszania uwag na temat proponowanych źródeł określenia wartości normalnej na wczesnych etapach dochodzenia, mianowicie poprzez noty dotyczące nieniekształconych źródeł, które zamierza wykorzystać na wczesnym etapie postępowania. W ostatecznej decyzji Komisji dotyczącej tego, które nieniekształcone dane należy wykorzystać do obliczenia wartości normalnej, w pełni uwzględnia się wszystkie uwagi, które napłynęły od stron, oraz własne badania przeprowadzone przez Komisję. Wszystkie istotne aspekty analizy opisano szczegółowo w sekcji 3.4 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w tym w motywie 199 dotyczącym transakcji wewnątrz grupy oraz w motywie 201 w odniesieniu do środków antydumpingowych i wyrównawczych w Brazylii. Jeżeli chodzi o domniemane zakłócenia w UE, w odpowiedzi na podobny argument podniesiony przez CCCME Komisja wskazała już w motywie 179 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że polityka UE nie ma znaczenia w kontekście oceny przeprowadzonej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. Komisja ponownie zwróciła uwagę, że zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) rozporządzenia podstawowego w analizie cen i kosztów w kraju wywozu uwzględnia się potencjalny wpływ co najmniej jednego z elementów zakłócających wymienionych w tym przepisie. Struktura kosztów i mechanizmy kształtowania cen na innych rynkach, np. w UE, nie są częścią niniejszej analizy.

(60) Jeżeli chodzi o argumenty podniesione przez CCCME, po pierwsze, stowarzyszenie powtórzyło swoje wcześniejsze twierdzenie, że ani porozumienie antydumpingowe ani protokół przystąpienia Chin do WTO, ani orzeczenie DSB nie pozwalają Komisji na odstąpienie od ogólnej metodyki określania wartości normalnej na podstawie art. 2.2.1 porozumienia antydumpingowego, tj. wykorzystanie kosztów i cen producenta eksportującego lub cen istniejących w kraju wywozu, ze względu na to, że w kraju wywozu stwierdzono istnienie znaczących zakłóceń. CCCME stwierdziła w tym względzie, że jej argument w tym zakresie, przedstawiony w dniu 3 stycznia 2024 r., nie został rozpatrzony przez Komisję.

(61) Biorąc pod uwagę, że argument CCCME jest w dużej mierze identyczny z argumentem podniesionym przez rząd ChRL i omówionym w motywach 54–57 powyżej, Komisja odniosła się do swojego stanowiska przedstawionego w tych motywach.

(62) Po drugie, w odniesieniu do domniemanego braku znaczących zakłóceń w sektorze podestów ruchomych przejezdnych w Chinach CCCME stwierdziła, że: a) w ciągu ostatnich siedmiu lat Chiny otworzyły swój system finansowy i z zadowoleniem przyjęły inwestycje zagraniczne na swoim terytorium, w tym amerykańskich i europejskich producentów podestów ruchomych przejezdnych; b) Chiny poczyniły znaczne postępy we wzmacnianiu ochrony własności intelektualnej, a także przeprowadziły istotne reformy w ramach przedsiębiorstw państwowych, które zmniejszają nadwyżki mocy produkcyjnych i zwiększają ich konkurencyjność; c) 14. plan pięcioletni odnosi się wyłącznie do sektora maszyn budowlanych, podczas gdy sektor podestów ruchomych przejezdnych, tj. sprzętu przemysłowego do prac na wysokości, nie został nawet wymieniony w 14. planie pięcioletnim. Fakt, że podesty ruchome przejezdne są często wykorzystywane w kontekście prac budowlanych, nie uzasadnia, zdaniem CCCME, podejścia Komisji polegającego na uznaniu sektora podestów ruchomych przejezdnych za część branży maszyn budowlanych; d) rozumowanie Komisji dotyczące obecności przedstawicieli państwa w przedsiębiorstwach jest hipokryzją, ponieważ żadne z przedsiębiorstw wymienionych przez Komisję, takich jak XCMG lub Liugong, nie jest objęte próbą w ramach obecnego dochodzenia, a zatem nie stanowi głównej siły chińskiego przemysłu. Ponadto jeżeli Komisja uzna, że udział państwa w producentach podestów ruchomych przejezdnych jest przyczyną zakłócenia rynku, Komisja powinna również stwierdzić, że państwa członkowskie UE, takie jak Francja, Niemcy czy Polska, również zakłócają rynek poprzez posiadanie akcji spółek giełdowych.

(63) Komisja nie mogła przyjąć tych argumentów. CCCME nie przedstawiła żadnych konkretnych dowodów podważających analizę Komisji przedstawioną w sekcjach 3.3.2., 3.3.5 i 3.3.7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zwykłe stwierdzenie, że inwestycje zagraniczne są mile widziane w Chinach lub że przeprowadzono reformy w ramach przedsiębiorstw państwowych, nie może zmienić oceny Komisji w tym względzie. Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że niedawne chińskie dokumenty programowe, takie jak rezolucja trzeciej sesji plenarnej, pokazują, że proces reformy przedsiębiorstw państwowych ma przede wszystkim na celu konsolidację i wzmocnienie obecności przedsiębiorstw państwowych w strategicznych gałęziach przemysłu ([16]). Jeżeli chodzi o fakt, że sektor podestów ruchomych przejezdnych nie jest wyraźnie wymieniony w 14. planie pięcioletnim, Komisja opisała w motywach 130–138 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych chiński system planowania, w którym określono priorytety i określono cele dla władz na szczeblu centralnym, regionalnym i lokalnym, w tym sposób, w jaki system ten, nawet jeśli nie wspomina wyraźnie sektora podestów ruchomych przejezdnych w krajowym 14. planie pięcioletnim, zawiera wyraźne przepisy dotyczące produktu objętego postępowaniem na szczeblu niższym niż centralny. Jeżeli chodzi o państwa UE posiadające udziały w przedsiębiorstwach, Komisja wskazała już w motywie 59 powyżej na brak znaczenia tej argumentacji. Ponadto Komisja stwierdziła również w motywach 107–111 i 171 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że kontrola państwa nad chińskimi producentami podestów ruchomych przejezdnych znacznie wykracza poza własność i stanowi znaczące zakłócenie zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. b) tiret pierwsze rozporządzenia podstawowego.

(64) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła swoje argumenty dotyczące niezgodności art. 2 ust. 6a z porozumieniem WTO. Argumenty te zostały już omówione w motywach 51–61.

(65) W związku z powyższym Komisja potwierdziła zatem swoje wnioski zawarte w sekcji 3.3 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.2. *Kraj reprezentatywny*

(66) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME stwierdziła, że biorąc pod uwagę, iż nie istnieje żadne inne państwo o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego jak Chiny i produkujące podesty ruchome przejezdne, Komisja powinna była wybrać państwo inne niż Brazylia, które jest producentem podobnego produktu należącego do tej samej ogólnej kategorii. CCCME powtórzyła swoją propozycję wyboru Malezji jako alternatywnego kraju reprezentatywnego.

(67) W motywie 60 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja odrzuciła już ten argument, dodając dalsze elementy w motywie 41 powyżej.

(68) Wnioski zawarte w motywie 203 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.2.3. *Nieznieksztalcone koszty i wartości odniesienia*

3.2.3.1. Czynniki produkcji

(69) Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło, że stosowanie bazy danych Global Trade Atlas (GTA) ([17]) doprowadziło do nieuzasadnionego wyniku w odniesieniu do niektórych czynników produkcji, takich jak silniki i inne materiały ([18]), w odniesieniu do których przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło, że występują znaczne różnice cen między jego własnymi kosztami a wartością odniesienia. Przedsiębiorstwo twierdziło, że w celu uzyskania nieznieksztalconych wartości odniesienia w odniesieniu do tych wartości Komisja powinna wykorzystać przekazane przez przedsiębiorstwo Sinoboom dane lub alternatywną metodę.

([16]) Zob. sekcja II.5 rezolucji trzeciej sesji plenarnej: „*Zintensyfikujemy reformę kapitału państwowego i przedsiębiorstw państwowych, usprawnimy instytucje i mechanizmy zarządzania i nadzoru, wzmocnimy strategiczną koordynację między odpowiednimi działami administracyjnymi oraz będziemy pracować nad udoskonaleniem struktury sektora państwowego i dostosowaniem jego struktury. Wszystko to pomoże kapitałowi państwowemu i przedsiębiorstwom państwowym wzmocnić pozycję, osiągnąć lepsze wyniki i zwiększyć ich wzrost.* (…) *Kapitał państwowy będzie kierowany do głównych gałęzi przemysłu i kluczowych dziedzin, które mają zasadnicze znaczenie dla bezpieczeństwa narodowego i służą jako siła napędowa gospodarki narodowej.* (…) *Ustanowimy system oceny wyników przedsiębiorstw państwowych w realizacji ich misji strategicznych* (…)".

([17]) Dane dotyczące międzynarodowego przywozu i wywozu: Global Trade Atlas | S&P Global (spglobal.com), https://www.spglobal.com/market-intelligence/en/solutions/products/maritime-global-trade-atlas.

([18]) Biorąc pod uwagę, że twierdzenie to dotyczy kosztów niektórych czynników produkcji przedsiębiorstwa Sinoboom, ze względu na tajemnicę handlową nie wymienia się tych konkretnych czynników produkcji.

(70) Komisja uznała, że dane przedsiębiorstwa Sinoboom podlegały znaczącym zakłóceniom ustalonym dla ChRL, jak określono w sekcji 3.2.1 powyżej i w motywach 64–185 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Nie można było zatem wykorzystać tych danych do obliczenia konstruowanej wartości normalnej na podstawie art. 2 ust. 6a rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja odrzuciła również twierdzenie, że istnienie różnic między zniekształconymi cenami czynników produkcji stosowanymi przez przedsiębiorstwo a cenami wartości odniesienia uzyskanymi z GTA dowodzi, że ceny GTA są „niereprezentatywne".

(71) Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło, że kody HS wybrane przez Komisję dla niektórych czynników produkcji różnią się od kodów zgłoszonych podczas weryfikacji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Przedsiębiorstwo zwróciło się o zastosowanie zgłoszonych kodów HS.

(72) Komisja skorygowała wartości odniesienia dla czynników produkcji, o których mowa w motywie 71, aby zapewnić spójność z kodami HS zgłoszonymi przez przedsiębiorstwo Sinoboom. Komisja zauważyła jednak, że stosowanie w niektórych przypadkach alternatywnych kodów HS wymagało zastosowania innej jednostki miary. Komisja przeliczyła odpowiednie poziomy odniesienia na podstawie tabeli przeliczeniowej dostarczonej przez przedsiębiorstwo. Zastosowane kody HS wraz z korektami zostały ujawnione przedsiębiorstwu Sinoboom.

(73) Przedsiębiorstwo Sinoboom stwierdziło, że w przypadku niektórych czynników produkcji ceny były wyrażone w innych jednostkach miary w ujawnieniu tymczasowych ustaleń niż ceny podane w odniesieniu do odpowiednich materiałów w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Przedsiębiorstwo twierdziło, że zmiana jednostki miary może spowodować oczywiste zakłócenia w konstruowaniu wartości normalnej przedsiębiorstwa Sinoboom, ponieważ te wartości odniesienia będą stosowane do wskaźników zużycia materiałów obliczonych na podstawie różnych jednostek miary. Rezultatem było „niedopasowanie informacji o kosztach" zarzucane przez przedsiębiorstwo Sinoboom. Przedsiębiorstwo twierdziło, że w przypadku tych czynników produkcji Komisja powinna była skorzystać z alternatywnej bazy danych.

(74) Komisja uznała to twierdzenie za nieuzasadnione i odrzuciła argument, że powinna skorzystać z alternatywnej bazy danych, ponieważ zapewniła prawidłowe stosowanie równoważnej jednostki miary zgodnie z jednostką podaną przez przedsiębiorstwo Sinoboom, opierając się na jednostce drugorzędnej ([19]) zgłoszonej w GTA. W przypadkach uzasadnionych specyfiką niektórych czynników produkcji Komisja wykorzystała alternatywną jednostkę miary i dokonała odpowiedniej konwersji wskaźnika referencyjnego.

(75) Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło, że w odniesieniu do czterech czynników produkcji występowały niespójności w cenach w różnych załącznikach dotyczących okresu wcześniejszego informowania ([20]). Referencyjna cena jednostkowa wskazana w załączniku 4.1 i załączniku 2.2 do wcześniejszego informowania jest inna. Przedsiębiorstwo Sinoboom zwróciło się do Komisji o dokonanie przeglądu rozbieżności i skorygowanie jej.

(76) Na ostatecznym etapie Komisja ujawniła nowy załącznik 4.1, w którym skorygowano błąd pisarski i wynikającą z niego niespójność między cenami czynników produkcji.

(77) Przedsiębiorstwo Dingli twierdziło, że Komisja zastosowała niewłaściwy poziom odniesienia dla czynników produkcji stanowiących znaczną część ich kosztów. Przedsiębiorstwo zaproponowało zastosowanie innego poziomu odniesienia.

(78) Po przeanalizowaniu wniosku Komisja przyjęła ten argument. W rezultacie Komisja ponownie obliczyła wartość normalną dla przedsiębiorstwa, co spowodowało jej spadek.

(79) Przedsiębiorstwo Terex zauważyło, że w celu skorygowania błędu pisarskiego popełnionego przez Komisję należy zmienić ceny dwóch czynników produkcji ([21]). Przedsiębiorstwo twierdziło, że na etapie tymczasowym, ze względu na błąd pisarski, Komisja błędnie przyporządkowała jeden czynnik produkcji i zastosowała niewłaściwy poziom odniesienia dla drugiego.

([19]) „Jednostka wtórna" lub „ilość wtórna" są często stosowane w celu dostarczenia dodatkowych informacji o pomiarach wraz z podstawową jednostką miary dla danego towaru. W tym przypadku jednostką drugorzędną zawsze były kilogramy. Jeżeli podstawową jednostką były liczby lub sztuki, GTA podało również wartość w kg.

([20]) Ze względu na tajemnicę handlową nie wymienia się tych konkretnych czynników produkcji. Przedsiębiorstwo Sinoboom określiło czynniki produkcji jako poufne informacje handlowe, które nie mogą zostać podsumowane, ponieważ ich cena znacznie różni się od publicznie podanego poziomu referencyjnego, co prowadzi do ujawnienia konkretnych kosztów dla przedsiębiorstwa.

([21]) Ze względu na tajemnicę handlową nie wymienia się tych konkretnych czynników produkcji.

(80) Komisja uznała błąd pisarski i zaakceptowała argument dotyczący pierwszego współczynnika produkcji i odpowiednio skorygowała wartość odniesienia. W odniesieniu do argumentu dotyczącego drugiej ceny czynnika produkcji Komisja odrzuciła ten argument i wyjaśniła, że zastosowany poziom referencyjny opierał się na jednostce drugorzędnej opublikowanej w GTA. W rezultacie Komisja dostosowała wartość normalną.

(81) CCCME ponownie przedstawiła swoje stanowisko, że grupowanie materiału o wartości poniżej 1 % całkowitych kosztów produkcji do kategorii materiałów zużywalnych jest niewłaściwe, twierdząc, że w przypadku niektórych producentów objętych próbą materiały te mogą stanowić do jednej piątej całkowitych kosztów produkcji.

(82) Komisja zauważyła, że CCCME nie zakwestionowała swojej spójnej praktyki wyrażania materiałów zużywalnych jako odsetka surowców na podstawie danych dotyczących kosztów zgłoszonych przez producentów. Ponieważ główne pozycje kosztów, takie jak silniki, akumulatory, zawory, opony i uprzęże, stanowiące ponad 80 % całkowitej zgodności produkcji, nie zostały pogrupowane, zastosowaną metodykę uznano za właściwą. Ponadto Komisja uznała, że liczba czynników produkcji była wyjątkowo wysoka, do 200 pozycji, w związku z czym określenie wartości odniesienia dla każdego z nich zwiększyłoby niepotrzebną złożoność dochodzenia i nie doprowadziłoby do innego wyniku, biorąc pod uwagę ogólne zakłócenia mające zastosowanie na rynku ChRL. Komisja zauważyła, że jeden z producentów eksportujących objętych próbą, pogrupował czynniki produkcji w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Na tej podstawie argument został odrzucony.

(83) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że należy skorygować wartość odniesienia dla dwóch czynników produkcji ([22]).

(84) W przypadku pierwszej wartości odniesienia przedsiębiorstwo Dingli przedstawiło dowody potwierdzające, że materiał wsadowy wykorzystywany w jego procesie produkcji był objęty innym kodem celnym niż kod stosowany przez Komisję. Komisja przyjęła ten argument i zmieniła wartość odniesienia. Nowa wartość odniesienia została ujawniona przedsiębiorstwu Dingli. W przypadku drugiej wartości odniesienia nie przedstawiono jednak żadnych dowodów na poparcie tego twierdzenia. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

3.2.3.2. Surowce

(85) CCCME zwróciła się do Komisji o ujawnienie wszystkim zainteresowanym stronom pierwotnych danych GTA pobranych z bazy danych dotyczących brazylijskich wartości odniesienia, pokazujących automatyczne dopasowanie kodów celnych z różnych jurysdykcji za pomocą algorytmu, wykorzystane do obliczenia nieznieksztalconej wartości surowców.

(86) Wniosek został przyjęty, Komisja włączyła żądane dane do ujawnienia zainteresowanym stronom.

(87) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME stwierdziła, że dane GTA ujawnione zgodnie z motywem 86 nie są wystarczające do skorzystania z prawa do obrony. Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ ujawnione dane pozwoliły wszystkim zainteresowanym stronom zapoznać się z zastosowanymi punktami odniesienia, wartościami i metodyką.

(88) Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło, że w przypadku komponentów zakupionych na rynku krajowym Komisja powinna wykorzystać ceny FOB poprzez odjęcie kosztów związanych z transportem, ubezpieczeniem itp. od ceny CIF, jak pokazano w GTA. Przedsiębiorstwo Sinoboom kupowało surowce i inne materiały do produkcji z rynku krajowego, w wyniku czego ceny FOB nie obejmują kosztów frachtu morskiego, ubezpieczenia i należności celnych przywozowych. Ceny importowe GTA stosowane przez Komisję obejmowały koszty frachtu morskiego, koszty ubezpieczenia, a w niektórych przypadkach należności celne przywozowe.

([22]) W odniesieniu do tych konkretnych czynników produkcji stwierdzono, że są to poufne informacje handlowe.

(89) Do skonstruowania wartości normalnej Komisja wykorzystała odpowiednie koszty produkcji i sprzedaży w odpowiednim reprezentatywnym kraju o podobnym poziomie rozwoju gospodarczego co Chiny, jak przewidziano w art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego ([23]). Ceny te, pochodzące z GTA, obejmują transport, ubezpieczenie i cła i zostały uznane za odpowiadające kosztom produkcji w reprezentatywnym kraju. Ponadto Komisja zauważa, że fakt, iż chińscy producenci eksportujący kupują od źródeł krajowych niektóre materiały do produkcji podestów ruchomych przejezdnych, nie oznacza, że brazylijscy producenci również nabywają ten sam materiał wsadowy na brazylijskim rynku krajowym. Komisja odrzuciła ten argument.

3.2.3.3. Siła robocza

(90) Przedsiębiorstwo Dingli i CCCME ponownie przedstawili swoje stanowisko, zgodnie z którym do obliczenia kosztów pracy należy wykorzystać wersję 1.1 tabeli rocznych statystyk pracy przedsiębiorstwa Pesquisa Industrial („PIA") w Brazylii ([24]), a nie tabelę 2.2 PIA ([25]), ponieważ dane sektora przemysłowego 28.22 obejmujące produkcję maszyn, sprzętu oraz urządzeń do przenoszenia i podnoszenia ładunków i ludzi, wraz z danymi dotyczącymi konkretnie działalności produkcyjnej, są w niej łatwo dostępne.

(91) Komisja odrzuciła to stanowisko w motywie 223 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, argumentując, że tabela 2.2 PIA zawiera dane dotyczące znacznie większej liczby kategorii działalności. Przedsiębiorstwo Dingli i CCCMA przedstawili dowody na to, że rozróżnienie to było również możliwe w przypadku wykorzystania tabeli 1.1 PIA, w związku z czym stanowisko to zostało przyjęte. Komisja skorygowała obliczenia kosztów pracy, wykorzystując dane z tabeli 1.1 PIA za 2022 r.

(92) CCCME ponownie przedstawiła swoje stanowisko, zgodnie z którym Komisja powinna ograniczyć koszty zabezpieczenia społecznego do składek na rzecz Instituto Nacional do Seguro Social („INSS") i Fundo de Garantia do Tempo de Serviço („FGTS"), ponieważ w informacji dodatkowej 17 do sprawozdań finansowych Madal Palfinger ([26]) uwzględniono jedynie opłaty na rzecz INSS i FGTS do celów obliczenia składek na ubezpieczenie społeczne.

(93) W motywie 225 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja tymczasowo odrzuciła ten sam argument, ponieważ dochodzenie wykazało, że w Brazylii istniały inne rodzaje składek na ubezpieczenie społeczne i ich stawki mogą się różnić. CCCME nie przedstawiła żadnych dodatkowych istotnych elementów wskazujących, wbrew tymczasowemu wnioskowi Komisji, zawartemu w motywie 225 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że w Brazylii nie istniały żadne inne możliwe składki na ubezpieczenie społeczne niż opłaty na rzecz INSS i FGTS. Komisja podtrzymała odrzucenie tego twierdzenia.

(94) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła swój argument, że przy obliczaniu składki na ubezpieczenie społeczne należy uwzględniać wyłącznie opłaty na rzecz INSS i FGTS. Do tego argumentu odniesiono się już w motywie 93.

(95) Przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że przy obliczaniu kosztów pracy należy brać pod uwagę jedynie opłaty socjalne uiszczane przez pracodawcę na rzecz pracowników zajmujących się produkcją, a składki na ubezpieczenie społeczne uiszczane przez pracowników niebędących pracownikami produkcyjnymi powinny zostać odjęte. Alokacja składki powinna opierać się na wskaźniku pomiędzy całkowitym wynagrodzeniem pracowników produkcyjnych i nieprodukcyjnych.

(96) Komisja uznała, że argument przedsiębiorstwa Dingli był zasadny, ponieważ tylko koszty związane z produkcją produktu objętego dochodzeniem powinny być brane pod uwagę przy obliczaniu poziomu odniesienia dla kosztów pracy i odpowiednio ponownie obliczyła kwotę składek na ubezpieczenie społeczne.

(97) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że chociaż Komisja zaakceptowała ten argument, jak stwierdzono w motywie 96, ponowne obliczenie kwoty składek na ubezpieczenie społeczne nie odzwierciedla tego faktu.

([23]) Zob. przypis 1.
([24]) Tabela rocznych statystyk pracy przedsiębiorstwa Pesquisa Industrial https://www.ibge.gov.br/estatisticas/economicas/industria/9042-pesquisa-industrial-anual.html?=&t=downloads.
([25]) Tamże.
([26]) https://ads.clicrbs.com.br/PUBLICIDADE-LEGAL/PIO/Publicidade_Legal_PIO_290324_madalpalfinger.pdf.

(98) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ składki na ubezpieczenie społeczne zostały ponownie obliczone po opublikowaniu środków tymczasowych. Komisja obliczyła wartość wkładów i podzieliła je przez liczbę pracowników produkcyjnych, w rzeczywistości nie uwzględniając osób nieuczestniczących w produkcji.

(99) Przedsiębiorstwo Dingli zwróciło uwagę, że przy przeliczaniu godzinowego kosztu pracy w realach brazylijskich („BRL") na juany chińskie („CNY") Komisja nie zastosowała kursu wymiany z 2021 roku. We wstępnych obliczeniach kurs wymiany zastosowany do przeliczenia BRL na euro („EUR") odnosi się do roku 2022; kurs wymiany zastosowany do przeliczenia EUR na CNY odnosi się do OD. Na etapie ostatecznym, aby uzyskać godzinowe koszty pracy w OD, Komisja zastosowała wskaźnik kosztów pracy na 2023 r. do najnowszych dostępnych danych z 2022 r. Wynikające z tego koszty pracy przeliczono następnie na CNY przy użyciu kursów wymiany w OD.

(100) Komisja odrzuciła argument, że powinna zastosować kurs wymiany z 2021 r., ponieważ stał się bezprzedmiotowy na etapie ostatecznym, ponieważ wykorzystano dane z 2022 r.

(101) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli twierdziło, że dostosowując brazylijskie koszty pracy w 2022 r. do danych z 2023 r., a następnie przeliczając je na RMB, stosując kurs walutowy obowiązujący w OD, Komisja podwójnie uwzględniła inflację. Przedsiębiorstwo Dingli twierdziło, że albo kursy walutowe z OD należy zastosować bez korekty, albo, jeżeli dokonano korekty, należy zastosować kursy walutowe z 2022 r.

(102) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ przedsiębiorstwo Dingli nie wykazało, że zmiana wskaźnika kosztów pracy w latach 2022–2023 była związana wyłącznie z inflacją. Brazylijski wskaźnik kosztów pracy nie pokazuje zmian wartości wynagrodzeń, lecz całkowity koszt zatrudnienia siły roboczej w ujęciu godzinowym, na który mogą mieć wpływ czynniki inne niż inflacja. Ponadto równoległa korekta wskaźnika z 2022 r. i wykorzystanie kursu walutowego w OD nie doprowadziły do podwójnego liczenia. Przeciwnie, dzięki dostosowaniom wartość odniesienia odzwierciedlała koszty pracy do zapłacenia w OD na podstawie dostępnych informacji.

(103) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME stwierdziła, że Komisja błędnie wykorzystała wskaźnik cen konsumpcyjnych w celu dostosowania kosztów pracy z 2022 r. do kosztów pracy w OD. Według CCCME zastosowanie wskaźnika średniego dochodu było bardziej odpowiednie.

(104) Do indeksowania kosztów pracy Komisja wykorzystała średnią krajową cenę konsumencką w OD pochodzącą ze statystyk Instituto Brasileiro de Geografia e Estatística ([27]) (IBGE). CCCME nie przedstawiła dowodów wskazujących, dlaczego metodyka ta nie była dokładna. W związku z tym argument ten odrzucono.

(105) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME stwierdziła, że metodyka obliczania rocznego czasu pracy była błędna. Komisja zamiast pomnożyć średnią tygodniową faktycznie przepracowaną liczbę godzin związanych z kategorią działalności gospodarczej 28, produkcja maszyn i urządzeń, uzyskaną z ILOSTAT przez całkowitą liczbę tygodni w roku kalendarzowym, najpierw obliczyła dobowy czas pracy, dzieląc tygodniowe godziny pracy przez 5 dni roboczych w tygodniu, a następnie mnożąc tak obliczony dzienny czas pracy przez domniemane 220 dni roboczych przypadających w roku.

([27]) IBGE | Portal do IBGE | IBGE, https://www.ibge.gov.br/.

(106) Komisja odniosła się do obliczeń udostępnionych zainteresowanym stronom, w których szczegółowo opisano sposób obliczenia wartości odniesienia dotyczącej kosztów pracy. W szczególności Komisja wykorzystała całkowite roczne koszty pracy na pracownika w przedsiębiorstwach zatrudniających ponad 30 pracowników i skorygowała je na podstawie uśrednionego krajowego wskaźnika cen konsumpcyjnych w 2022 r. w odniesieniu do średniej z OD. Dane statystyczne MOP wykorzystano do obliczenia średniej tygodniowej liczby godzin przepracowanych w Brazylii w 2022 r. w tym sektorze (działanie 28 na poziomie ISIC 2). Średni roczny koszt na pracownika związany z produkcją (indeksowany) podzielono przez wspomniane średnie tygodniowe godziny pracy, uzyskując wartość kosztów pracy. Na tej podstawie i wobec braku bardziej szczegółowych uwag argument ten został odrzucony. W związku z powyższym Komisja ustaliła godzinowy koszt pracy na poziomie 70,60 CNY w kraju reprezentatywnym.

3.2.3.4. Energia elektryczna i gaz ziemny

(107) CCCME i Dingli ponownie przedstawiły stanowisko, że Komisja powinna odjąć 17,5 % VAT od kosztów energii elektrycznej i gazu, i odniosły się do niedawnej praktyki Komisji, w której argument ten został zaakceptowany.

(108) Komisja przyjęła ten wniosek i odjęła kwotę VAT od kosztu energii elektrycznej i gazu ziemnego, ponieważ stwierdziła, że przedsiębiorstwa brazylijskie były uprawnione do ulg podatkowych w przypadku ICMS ([28]) od energii elektrycznej i gazu wykorzystywanych do produkcji przemysłowej.

(109) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CMAE stwierdziła, że Komisja powinna zastosować odpowiednie stawki ICMS dla gazu i energii elektrycznej w stanie Rio Grande do Sul, w którym znajduje się przedsiębiorstwo Madal Palfinger.

(110) Komisja ustaliła, że każdy towar transportowany do innego stanu w Brazylii podlega indywidualnej stawce ICMS w zależności od pochodzenia. Stawki ICMS w Rio Grande do Sul od gazu i energii elektrycznej, pochodzących z sieci krajowej, nie zostały zatem uznane za istotne dla tych czynników produkcji. Ponadto dowody przedstawione przez CMAE na poparcie twierdzenia, że ICMS od energii elektrycznej wynosił 17 %, wskazują, że w 2024 r. stawka ta nie obejmowała energii elektrycznej do zastosowań przemysłowych ([29]). W związku z tym Komisja zastosowała średnią stawkę ICMS dla Brazylii jako całości, wynoszącą 17,5 % zarówno w odniesieniu do energii elektrycznej, jak i gazu, którą to stawkę uznano za dokładną. Argument ten został odrzucony.

(111) Na tej podstawie Komisja ustaliła, że cena energii elektrycznej do użytku przemysłowego wynosi 0,89 CNY/kWh oraz że cena gazu do użytku przemysłowego wynosi 0,452 CNY/kWh w kraju reprezentatywnym.

3.2.3.5. Koszty pośrednie produkcji, koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne, zyski i amortyzacja

(112) CCCME ponownie przedstawiła stanowisko, że „korekta wartości bieżącej", usunięta z kosztów finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger, ponieważ nie można jej uznać za poniesione w ramach zwykłej działalności gospodarczej, powinna również zostać usunięte z dochodów finansowych. CCCME uznała to asymetryczne traktowanie za błędne. Komisja przyjęła ten argument.

(113) Przedsiębiorstwo Dingli ponownie przedstawiło stanowisko, że ponieważ cenę eksportową chińskich producentów ustalono na poziomie ex-works, biorąc pod uwagę fakt, że Komisja posiada łatwo dostępne dane dotyczące kosztów transportu, ubezpieczenia transportu i prowizji, należy je usunąć z kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa Madal Palfinger, aby zapewnić odpowiednie ustalenie konstruowanej wartości normalnej na poziomie ex-works. Przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że obowiązek porównania cen na poziomie ex-works pozostaje bez względu na twierdzenie Komisji zawarte w motywie 245 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że nie posiada wystarczających informacji na temat określenia przychodów i kosztów transportu, ubezpieczenia transportu i prowizji umożliwiających oddzielenie kosztów związanych z wywozem od kosztów związanych ze sprzedażą krajową.

([28]) ICMs to skrót od *Imposto Sobre Operações Relativas à Circulação de Mercadorias e Serviços de Transporte Interestadual de Intermunicipal e de Comunicações*. Jest to podatek od sprzedaży i usług, który ma zastosowanie do przepływu towarów, transportu, usług komunikacyjnych i innych ogólnych dostaw towarów. Podatkowi temu podlegają osoby fizyczne i osoby prawne, które wprowadzają do obrotu towary; osoby przywożące produkty; osoby nabywające towary zajęte przez organy celne oraz osoby nabywające produkty ropopochodne z zagranicy.

([29]) ICMS RS 2024 – Tabela atualizada – Tax Group – Energia elétrica (**exceto** para consumo em iluminação de vias públicas, i**ndustrial**, rural e, até 50 KW por mês, residencial), https://www.taxgroup.com.br/intelligence/icms-rs-2024-tabela-atualizada/.

(114) W następstwie tego twierdzenia Komisja wskazała w informacji dodatkowej 17 do sprawozdań finansowych Madal Palfinger za 2023 r. konkretne wartości dotyczące kosztów frachtu i prowizji ([30]). Aby osiągnąć poziom ex-works dla wartości normalnej, Komisja odjęła koszt frachtu i prowizje od kosztów sprzedaży wykorzystanych do obliczenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.

(115) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CMAE twierdziła, że koszty transportu i prowizji nie powinny być odliczane od kosztów sprzedaży wykorzystanych do określenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przy konstruowaniu wartości normalnej.

(116) Komisja nie stwierdziła, że argument ten był uzasadniony i nie zmieniła wniosku zawartego w motywie 113. Koszty sprzedaży przedsiębiorstwa Madal Palfinger obejmowały kwotę pokrywającą koszty frachtu i prowizji, którą należało odliczyć, aby zapewnić porównanie ceny eksportowej ex-works z wartością normalną konstruowaną ex-works. Argument ten został odrzucony.

(117) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CMAE stwierdziła, że jeżeli Komisja postanowiła wyłączyć koszty transportu materiałów do produkcji, musi również dostosować koszt sprzedanych towarów w celu obliczenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych poprzez odjęcie od „kosztu sprzedanych towarów i usług", zgłoszonego przez przedsiębiorstwo Madal Palfinger, kwoty kosztów transportu na zakup surowców i materiałów do produkcji ponoszonych przez producentów eksportujących.

(118) Argument ten został odrzucony, ponieważ, jak wyjaśniono w motywie 115, Komisja porównała skonstruowaną wartość normalną z ceną eksportową na poziomie ex-works. Ponieważ przy konstruowaniu wartości normalnej ex-works należy uwzględnić koszty na bramie fabryki, nie można brać pod uwagę kosztów związanych z transportem produktu objętego dochodzeniem. Ponadto CMAE nie przedstawiła dowodów potwierdzających, że koszty transportu dotyczyły również materiałów do produkcji. W rzeczywistości koszty transportu surowca wykorzystanego do wytworzenia produktu objętego dochodzeniem stanowią rzeczywistą pozycję kosztów, którą należy uwzględnić przy konstruowaniu wartości normalnej i która zwykle jest związana z kosztem materiałów do produkcji i nie jest zgłaszana oddzielnie.

(119) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CMAE stwierdziła, że ponieważ sprawozdania finansowe przedsiębiorstwa Madal Palfinger nie pozwalały na rozróżnienie sprzedaży krajowej i eksportowej, kosztów transportu i prowizji nie należy odliczać od kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych.

(120) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ wartość normalną należało ustalić na poziomie ex-works, w związku z czym koszty te należało odliczyć w celu ustalenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku w reprezentatywnym kraju, niezależnie od miejsca przeznaczenia sprzedanych towarów.

(121) CCCME stwierdziła, że Komisja nie powinna stosować obliczonego procentowego udziału materiałów zużywalnych w całkowitym koszcie surowców i odsetka pośrednich kosztów produkcji w stosunku do kosztów produkcji rzeczywiście poniesionych przez chińskich producentów eksportujących w celu ekstrapolacji nieznieksztalconej wartości materiałów zużywalnych i kosztów pośrednich. CCCME stwierdziła ponadto, że Komisja popełniła błąd, wyrażając rzeczywisty koszt transportu chińskich producentów eksportujących w odniesieniu do dostaw surowców jako odsetek rzeczywistego kosztu każdego surowca, a następnie stosując ten sam odsetek do nieznieksztalconego kosztu tego samego surowca w celu uzyskania nieznieksztalconego kosztu transportu. CCCME zakwestionowała wynik zastosowania tej metody, twierdząc, że nieuchronnie prowadzi ona do zniekształconej wartości odniesienia, ponieważ jest ona wyrażona jako odsetek rzekomo zniekształconych kosztów surowców lub kosztów bezpośrednich. Komisja powinna albo określić wartość odniesienia dla materiałów zużywalnych, pośrednich kosztów produkcji i kosztów transportu oddzielnie od innych surowców, albo zaakceptować rzeczywiste koszty materiałów zużywalnych, pośrednie koszty produkcji i koszty transportu ponoszone przez chińskich producentów eksportujących.

(122) CCCME zakwestionowała argument Komisji przedstawiony w motywie 237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którym dodanie odsetka pośrednich kosztów produkcji do nieznieksztalconych kosztów produkcji obliczonego na podstawie udziału kosztów pośrednich wyrażonych w kosztach produkcji współpracujących producentów eksportujących prowadzi do uzyskania bardziej precyzyjnych wyników niż uwzględnienie wartości kosztów pośrednich ze sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger. CCCME dodała, że to samo można powiedzieć w odniesieniu do kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku, a Komisja powinna również obliczyć nieznieksztalconą kwotę kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku objętych próbą producentów eksportujących w ten sam sposób, zamiast opierać się na danych finansowych przedsiębiorstwa Madal Palfinger.

([30]) Zob. przypis 26.

(123) Komisja zauważyła w motywie 82, że pozycje kosztów o nieznacznej wartości, zgłoszone przez producentów eksportujących, zostały pogrupowane jako materiały zużywalne. Koszty ogólne wyrażono jako odsetek wartości zgłoszonej przez producentów eksportujących w odniesieniu do wszystkich kosztów bezpośrednich. Koszty transportu wyrażono jako odsetek zgłoszonych kosztów surowców.

(124) Komisja odrzuciła propozycję wykorzystania kosztów zgłoszonych przez producentów eksportujących w odniesieniu do materiałów zużywalnych, pośrednich kosztów produkcji i transportu, ponieważ zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego ([31]) koszty krajowe można wykorzystać jedynie w zakresie, w jakim ustalono, że nie są one zniekształcone. Nie zostało to ustalone w niniejszej sprawie.

(125) Twierdzenie CCCME nie zawierało żadnego zasadnego argumentu uzasadniającego, dlaczego Komisja powinna odstąpić od ustalonej praktyki pozyskiwania danych finansowych od producentów zidentyfikowanych w kraju reprezentatywnym. Biorąc pod uwagę fakt, że producenci eksportujący działali w zakłóconym otoczeniu gospodarczym, nie można uznać, że odsetek ich kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku odzwierciedla normalne warunki operacyjne. Na tej podstawie powyższy argument został odrzucony.

3.3. **Obliczenia**

3.3.1. *Wartość normalna*

(126) Na podstawie powyższego Komisja skonstruowała wartość normalną dla każdego rodzaju produktu na poziomie handlu ex-works zgodnie z art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego ([32]), jak określono w motywach 247–251 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(127) Do kosztów produkcji określonych w sposób opisany w poprzednich motywach Komisja zastosowała koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk Madal Palfinger.

(128) Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne wyrażone jako odsetek kosztów własnych sprzedaży (COGS) i zastosowane do niezniekształconych kosztów produkcji wyniosły 20,37 %. Zysk wyrażony jako odsetek COGS i zastosowany do niezniekształconych kosztów produkcji wyniósł 7,62 %. Komisja uznała te kwoty za odpowiednie w rozumieniu art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do poziomu handlu *ex-works*.

(129) W motywie 26 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja tymczasowo postanowiła częściowo zastosować dostępne fakty do skonstruowania wartości normalnej przedsiębiorstwa JLG, ponieważ podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja nie była w stanie zweryfikować, czy dane przedstawione w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu pochodzą z systemu księgowego przedsiębiorstwa. W następstwie dodatkowych wyjaśnień przedstawionych przez przedsiębiorstwo JLG i dalszej weryfikacji jego sprawozdań finansowych na miejscu Komisja ustaliła, że informacje przedstawione początkowo w odpowiedzi przez przedsiębiorstwo JLG na pytania zawarte w kwestionariuszu pochodzą bezpośrednio z systemu księgowego przedsiębiorstwa. W świetle tego dalszego badania Komisja nie zastosowała dostępnych faktów.

(130) W przypadku przedsiębiorstwa Sinoboom, jak wyjaśniono w motywie 25 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, podczas wizyty weryfikacyjnej pojawił się problem związany ze zgłaszaniem części konstrukcyjnych wyprodukowanych we własnym zakresie i zakupionych. Komisja stwierdziła, że dane dotyczące kosztów przedstawione przez przedsiębiorstwo Sinoboom nie odzwierciedlały dokładnie faktycznie poniesionych kosztów.

(131) Komisja potwierdziła swoje tymczasowe wnioski zawarte w motywach 25 i 27 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych dotyczące częściowego stosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego ([33]) w odniesieniu do niektórych danych, których nie można było zweryfikować w odpowiedzi przedsiębiorstwa Sinoboom na pytania zawarte w kwestionariuszu. Zastosowaną metodykę opisano w motywie 267 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.3.2. *Cena eksportowa*

(132) Szczegóły dotyczące obliczania ceny eksportowej przedstawiono w motywie 252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Komisja przedstawiła szczegółowe informacje na temat tych obliczeń w ujawnieniu dotyczącym konkretnego przedsiębiorstwa po nałożeniu ceł tymczasowych. Żadna z zainteresowanych stron nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Tymczasowe ustalenia zawarte w motywie 252 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały zatem potwierdzone.

([31]) Zob. przypis 1.
([32]) Tamże.
([33]) Tamże.

(133) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że na podstawie sprawozdania w sprawie cen transferowych przedłożonego jako załącznik do odpowiedzi przedsiębiorstwa Magni Germany na pytania zawarte w kwestionariuszu ([34]) poziom zysku zgłoszony przez przedsiębiorstwo Magni Germany odzwierciedlał transakcje wolnorynkowe, w związku z czym przy konstruowaniu ceny eksportowej należy wykorzystać marżę zysku zgłoszoną przez przedsiębiorstwo Magni Germany.

(134) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ uzupełniające sprawozdanie w sprawie cen transferowych obejmowało 2021 r., a nie OD. Ponadto sprawozdanie to opierało się na informacjach przekazanych przez kierownictwo przedsiębiorstwa Magni i nie zostało zweryfikowane. Co więcej zgodnie z art. 2 ust. 9 cenę eksportową należy konstruować na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy. W takim przypadku cenę należy dostosować do poziomu z granicy Unii poprzez odjęcie zysku importera niepowiązanego. W przedmiotowej sprawie przedsiębiorstwo Magni Germany nie kwalifikowało się jako importer niepowiązany.

(135) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że przy odsprzedaży przez przedsiębiorstwo Magni Italy przedsiębiorstwu Magni Germany należy zastosować niższą marżę zysku niż 5 %, ponieważ przedsiębiorstwo Magni Italy nie było zaangażowane w odprawę celną, składowanie i transport towarów. Przedsiębiorstwo Magni Germany pełniło te funkcje samodzielnie.

(136) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ nie przedstawiono żadnych dowodów, które pozwoliłyby na odliczenie zróżnicowania zysku na podstawie faktycznych funkcji pełnionych przez powiązanego importera. Na tej podstawie Komisja uznała, że zysk w wysokości 5 % jest rozsądnym szacunkiem opartym na marży importerów niepowiązanych zastosowanej w podobnych przypadkach.

(137) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że w przypadku odsprzedaży przez przedsiębiorstwo Magni Italy niepowiązanym klientom, przy czym to klient dokonał odprawy celnej, Komisja powinna oprzeć się na cenie sprzedaży między przedsiębiorstwem Magni Italy a klientem w celu ustalenia ceny CIF.

(138) Wobec braku dowodów potwierdzających w odniesieniu do wartości CIF zadeklarowanej przez niepowiązanych klientów przedsiębiorstwa Magni Italy Komisja odrzuciła ten argument.

(139) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Dingli stwierdziło, że wartość CIF, która ma być wykorzystana w transakcjach dokonywanych za pośrednictwem przedsiębiorstwa Magni Germany na rzecz użytkowników końcowych, powinna być oparta na wartości zgłoszonej organom celnym przez przedsiębiorstwo Magni Germany. Po przeanalizowaniu informacji zawartych w aktach Komisja przyjęła ten argument i odpowiednio dostosowała cenę eksportową i margines dumpingu.

3.3.3. *Porównanie*

(140) Szczegóły dotyczące porównania wartości normalnej i ceny eksportowej przedstawiono w motywach 253 i 263 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Komisja przedstawiła szczegółowe informacje na temat tych obliczeń w ujawnieniu dotyczącym konkretnego przedsiębiorstwa po nałożeniu ceł tymczasowych.

(141) Przedsiębiorstwo Dingli twierdziło, że zamiast stosować marżę zysku w wysokości 5 %, Komisja powinna była zastosować rozsądną marżę zysku dla przedsiębiorstw prowadzących podobną działalność w grupie Dingli. Komisja odrzuciła ten argument, uzasadniając to tym, że sugerowana marża zysku dotyczyła transakcji między powiązanymi stronami i nie można było jej wykorzystać.

(142) Zatem tymczasowe ustalenia zawarte w motywie 253 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

3.3.4. *Dostosowania*

(143) Twierdzenie, że różne podmioty Terex zaangażowane w produkcję i sprzedaż podestów ruchomych przejezdnych działają jako jedna jednostka gospodarcza, zostało tymczasowo odrzucone w motywie 263 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

([34]) Sprawozdanie zostało sklasyfikowane jako poufne i nie może być wymienione ani cytowane.

(144) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedsiębiorstwo Terex twierdziło, że jego podmioty powiązane uczestniczące w sprzedaży podestów ruchomych przejezdnych do UE znajdują się pod wspólną kontrolą, cała produkcja i sprzedaż grupy Terex dla UE są kierowane przez TGG, przedsiębiorstwo z siedzibą w Szwajcarii, oraz że ryzyko finansowe ponosi TGG. Przedsiębiorstwo Terex złożyło wniosek o ustanowienie jednej jednostki gospodarczej dla całej grupy przedsiębiorstw składającej się z Terex Changzhou, TGG i dwóch powiązanych przedsiębiorstw handlowych z siedzibą w UE: Genie France i Terex Italia.

(145) Ponadto przedsiębiorstwo Terex przedstawiło uwagi na temat powodów przedstawionych w motywach 258–262 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, odrzucając tymczasowo jego wniosek o przyznanie statusu jednej jednostki gospodarczej.

(146) Na etapie tymczasowym Komisja stwierdziła, że ani przedsiębiorstwo Terex Changzhou i TGG, ani TGG oraz dwaj powiązani dystrybutorzy (Genie France i Terex Italia) nie tworzą jednej jednostki gospodarczej, ponieważ ich umowy zawierają zapłatę marży, klauzulę stanowiącą, że strony działają jako niezależni wykonawcy, klauzulę wyboru prawa i jurysdykcji w przypadku sporu oraz klauzulę określającą stosunki między stronami jako „sprzedawcą a nabywcą".

(147) Przedsiębiorstwo Terex twierdziło, że obowiązek i praktyka przedsiębiorstwa Terex Changzhou w zakresie zwrotu środków przedsiębiorstwu TGG w przypadku produktów niespełniających niezbędnych specyfikacji są bardzo ograniczone, rozstrzyganie sporów w drodze zewnętrznego rozstrzygnięcia między różnymi podmiotami Terex wynika ze stosowania standardowego wzoru umowy i nigdy nie korzystano z niego, mimo że w ich umowach uzgodniono kwotę rynkową, wynagrodzenie między TGG a Terex Changzhou jest gwarantowaną marżą koszt plus, TGG nie sprzedaje w UE podestów ruchomych przejezdnych produkowanych przez jakikolwiek niepowiązany podmiot oraz że Terex Changzhou nie pozostaje w bezpośrednim stosunku umownym z powiązanymi unijnymi przedsiębiorstwami handlowymi, Terex Italia i Genie France.

(148) Komisja wzięła pod uwagę wyjaśnienia opisane w motywie 146 powyżej, ale stwierdziła, że zamiast wykazać istnienie jednej jednostki gospodarczej obejmującej przedsiębiorstwa należące do grupy Terex, podkreśliła, że Terex Changzhou, TGG, Genie France i Terex Italia są ściśle powiązanymi przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, posiadającymi kilka wewnętrznych protokołów zarządzania i rachunkowości. Komisja nigdy jednak tego nie kwestionowała. Takie wspólne protokoły zarządzania i rachunkowości mogą jak najbardziej istnieć między powiązanymi przedsiębiorstwami w tej samej grupie bez tworzenia jednej jednostki gospodarczej.

(149) W odniesieniu do twierdzenia przedsiębiorstwa Terex, że zwroty są rzadkie, a w stosunkach gospodarczych między przedsiębiorstwami Terex Changzhou i TGG nie korzysta się z procedury rozstrzygania sporów, Komisja zauważyła, że pomimo tej praktyki ramy umowne między tymi podmiotami umożliwiają takie zwroty (które choć są rzadkie, to według przedsiębiorstwa mają miejsce) i rozstrzyganie sporów, oraz wskazuje na fakt, że ich relacje różnią się od relacji producenta i jego „działu sprzedaży". Odpowiednie klauzule wskazywały bowiem na brak solidarności między stronami.

(150) W odniesieniu do twierdzenia, że zamiast cen rynkowych wskazanych w umowie między podmiotami, rzeczywistość gospodarcza w OD dowodzi, że przedsiębiorstwo Terex Changzhou otrzymywało opłatę produkcyjną z tytułu kosztów i marży od przedsiębiorstwa TGG za swoje produkty, Komisja stwierdziła, że gwarantowany zysk i wynikający z niego wewnętrzny transfer finansowy między różnymi podmiotami zaangażowanymi w sprzedaż może być cechą partnerstwa, a nie jednej jednostki gospodarczej. Ponadto istnieniu regularnie renegocjowanych cen w umowie między podmiotami, jak opisano w motywie 146, nie przeczą stosowane w przeszłości praktyki cenowe dotyczące marży koszt plus.

(151) Komisja zweryfikowała i przyjęła argument, że przedsiębiorstwo TGG nie sprzedaje w UE podestów ruchomych przejezdnych produkowanych przez jakikolwiek niepowiązany podmiot, ale zauważyła, że oprócz podestów ruchomych przejezdnych produkowanych przez przedsiębiorstwo Terex Changzhou w Chinach przedsiębiorstwo TGG sprzedaje podesty ruchome przejezdne produkowane przez przedsiębiorstwa powiązane w Meksyku, Włoszech, Stanach Zjednoczonych i Indiach. Zdaniem Komisji świadczy to o bardzo bliskim partnerstwie między poszczególnymi powiązanymi przedsiębiorstwami w grupie, a nie o związku, w którym przedsiębiorstwa TGG, Genie France i Terex Italia są wyłącznymi „działami sprzedaży" przedsiębiorstwa Terex Changzhou.

(152) Twierdzenie, że to TGG, a nie Terex Changzhou, pozostaje w bezpośrednim stosunku umownym z powiązanymi unijnymi przedsiębiorstwami prowadzącymi sprzedaż, Terex Italia i Genie France, było niejasne i nieuzasadnione. Z jednej strony przedsiębiorstwo Terex twierdziło, że wszystkie te podmioty tworzą jedną jednostkę gospodarczą, z drugiej strony Terex sugeruje, że istniejący stosunek umowny między TGG a Terex Italia i Genie France nie ma wpływu na ustalenie w stosunku do nich statusu jednej jednostki gospodarczej.

(153) W świetle motywów 147–151 odrzucono twierdzenie, że różne podmioty Terex zaangażowane w produkcję i sprzedaż podestów ruchomych przejezdnych działają jako jedna jednostka gospodarcza.

(154) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Terex stwierdziło, że przy ocenie argumentu o jednej jednostce gospodarczej Komisja nie może opierać się jedynie na formalnościach, które sprawiają, że powiązane podmioty są odrębne pod względem prawnym, i uwzględnić „rzeczywistość gospodarczą" relacji.

(155) Komisja odrzuciła ten argument. Komisja przeanalizowała postanowienia umowne między podmiotami i stwierdziła brak solidarności gospodarczej między nimi. Nie przedstawiono żadnych dalszych informacji na temat stosunku umownego między podmiotami. Ponadto nie przedstawiono żadnego dowodu na to, że stosunek, opisany w ustaleniach umownych, był niedokładny. Komisja stwierdziła zatem, że w odpowiednich umowach zawarto klauzule przeczące argumentowi, że rzeczywistość gospodarcza stosunków między powiązanym przedsiębiorstwem handlowym a producentem stanowiła odzwierciedlenie stosunków między producentem a wewnętrznym działem sprzedaży.

(156) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Terex powtórzyło twierdzenia dotyczące gwarancji i klauzul w sprawie rozstrzygania sporów w umowach między członkami grupy, wynagrodzenia między podmiotami Terex i sprzedaży przez TGG podestów ruchomych przejezdnych produkowanych przez producentów Terex innych niż Terex Changzhou. Przedsiębiorstwo Terex wyjaśniło również swoje wcześniejsze uwagi dotyczące stosunków między, odpowiednio, Terex Changzhou a Genie France i Terex Italy. W każdym momencie przedsiębiorstwo Terex twierdziło, że przy ocenie ich wpływu na argument o jednej jednostce gospodarczej Komisja powinna opierać się na rzeczywistości gospodarczej, a nie na szczegółach umów.

(157) Do powyższych argumentów odniesiono się już w motywach 148–151. Rzeczywisty stosunek między różnymi podmiotami charakteryzował się obowiązującymi między nimi postanowieniami umownymi. Ponadto nie przedstawiono żadnego dowodu na to, że stosunek, opisany w ustaleniach umownych, był niedokładny. Na tej podstawie Komisja odrzuciła ten argument.

(158) Inne twierdzenie o traktowaniu kilku przedsiębiorstw jako jednej jednostki gospodarczej zostało zgłoszone przez JLG. Wynika z niego, że JLG Industries, Inc., JLG EMEA, JLG Tianjin oraz unijne powiązane biura sprzedaży i obsługi ([35]) zajmujące się sprzedażą do UE działają jako jedna jednostka gospodarcza, ponieważ podmioty powiązane JLG uczestniczące w sprzedaży podestów ruchomych przejezdnych do UE znajdują się pod wspólną kontrolą, całą produkcją i sprzedażą grupy JLG kieruje JLG Industries, Inc. ze swojej siedziby w Stanach Zjednoczonych, a ryzyko finansowe ponosi JLG Industries, Inc.

(159) Przedsiębiorstwo JLG Tianjin produkuje podesty ruchome przejezdne, które są sprzedawane JLG Industries (z siedzibą w USA). W przypadku sprzedaży w UE JLG Industries odsprzedaje te podesty ruchome przejezdne spółce JLG EMEA w Niderlandach. Z kolei przedsiębiorstwo JLG EMEA sprzedaje je niezależnym klientom końcowym lub powiązanym przedsiębiorstwom handlowym: JLG Deutschland GmbH, JLG France, JLG Sverige AB, JLG Industries (Włochy) and Plataformas Elevadoras (JLG Spain). Przedsiębiorstwo to twierdziło, że wszystkie podmioty zaangażowane w produkcję i sprzedaż podestów ruchomych przejezdnych stanowią jedną jednostkę gospodarczą.

(160) Komisja stwierdziła, że umowa w sprawie dystrybucji zawarta między JLG EMEA a JLG Industries zawiera postanowienia, które wskazują na brak jednej jednostki gospodarczej między nimi, na przykład ich umowy zawierają klauzule arbitrażowe, „a strony umowy są uprawnione do skorzystania ze wszystkich dostępnych środków prawnych, w tym wszelkich środków odwoławczych". Przedsiębiorstwo JLG EMEA jest uprawnione do wykonywania wszystkich swoich obowiązków dystrybutora w odniesieniu do sprzedaży podestów ruchomych przejezdnych na podstawie umowy w sposób niezależny i według własnego uznania oraz zapewni, aby jego klienci byli świadomi faktu, że działa ono i prowadzi sprzedaż we własnym imieniu. Wyznaczenie JLG EMEA na dystrybutora ma charakter niewyłączny i żadne z postanowień umownych nie ogranicza uprawnień JLG Industries do wyznaczania innych dystrybutorów na rynek unijny. JLG EMEA może świadczyć usługi niekonkurencyjne na rzecz osób trzecich na własny rachunek lub na rzecz osób trzecich.

([35]) JLG Sweden, JLG Spain, JLG Italy, JLG France, JLG Germany.

(161) Ponadto Komisja stwierdziła, że standardowa umowa w sprawie dystrybucji między JLG EMEA a biurami sprzedaży i obsługi zawiera postanowienia wskazujące na brak solidarności, a w konsekwencji na brak jednej jednostki gospodarczej. Przykładem jest klauzula arbitrażowa, stanowiąca, że arbitraż ma być prowadzony zgodnie z regulaminem arbitrażowym Niderlandzkiego Instytutu Arbitrażowego, cennikiem zalecanym przez JLG EMEA i wykorzystywanym przez dystrybutorów, ale umożliwiającym im stosowanie innych cen, ustala się procent rekompensaty, do której dystrybutorzy są uprawnieni za każdą sprzedaż, niezależnie od ceny końcowej.

(162) Komisja stwierdziła, że z wyjaśnienia dotyczącego wspólnej kontroli, kierowania sprzedażą i ryzyka finansowego, jakie ponosi JLG Industries, Inc., wynika istnienie ścisłego partnerstwa gospodarczego między zaangażowanymi podmiotami, które niekoniecznie tworzą jedną jednostkę gospodarczą. Rodzaj dowodzenia i kontroli opisany przez JLG może istnieć między powiązanymi przedsiębiorstwami należącymi do tej samej grupy, które mają z góry określone obowiązki jako przedsiębiorstwo handlowe, producent i dystrybutor.

(163) Przedsiębiorstwo JLG argumentowało, że odrzucenie argumentów przedstawionych w motywach 258–262 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dotyczących obalenia argumentu przedsiębiorstwa Terex o jednej jednostce gospodarczej, nie miały zastosowania do JLG.

(164) Komisja nie zbadała szczegółowo twierdzenia, że powody odrzucenia argumentu o jednej jednostce gospodarczej Terex nie mają zastosowania do przedsiębiorstwa JLG. Argumenty leżące u podstaw odrzucenia twierdzenia przedsiębiorstwa JLG są niezależne i specyficzne dla danego przedsiębiorstwa, jak opisano szczegółowo w motywach 159, 160 i 161.

(165) W świetle powyższych motywów 159, 160 i 161 odrzucono twierdzenie, że różne podmioty JLG zaangażowane w produkcję i sprzedaż podestów ruchomych przejezdnych działają jako jedna jednostka gospodarcza.

(166) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo JLG powtórzyło swoje twierdzenie, że grupa JLG działa jako jedna jednostka gospodarcza. Przedsiębiorstwo JLG nalegało na argument dotyczący „rzeczywistości gospodarczej" w ramach działalności grupy i stwierdziło, że Komisja nie powinna uwzględniać postanowień umów między różnymi podmiotami grupy.

(167) Komisja odrzuciła ten argument. Postanowienia umowne zostały dobrowolnie uzgodnione przez strony. Przedsiębiorstwo JLG nie przedstawiło żadnego uzasadnienia dla ich niestosowania. Komisja przeanalizowała te postanowienia umowne między podmiotami i stwierdziła brak solidarności gospodarczej między nimi. Nie przedstawiono żadnych dalszych informacji na temat stosunku umownego między podmiotami. Ponadto nie przedstawiono żadnego dowodu na to, że stosunek, opisany w ustaleniach umownych, był niedokładny. Komisja stwierdziła zatem, że w odpowiednich umowach zawarto klauzule przeczące argumentowi, że rzeczywistość gospodarcza w stosunkach między powiązanym przedsiębiorstwem handlowym a producentem stanowiła odzwierciedlenie stosunków między producentem a wewnętrznym działem sprzedaży.

3.3.5. *Marginesy dumpingu*

(168) Ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny CIF (koszt, ubezpieczenie, fracht) na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Przedsiębiorstwo	Ostateczny margines dumpingu
Hunan Sinoboom Intelligent Equipment Co., Ltd.	49,3 %
Oshkosh JLG (Tianjin) Equipment Technology Co., Ltd	66,7 %
Terex (Changzhou) Machinery Co., Ltd	48,7 %
Zhejiang Dingli Machinery Co., Ltd	20,6 %
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	48,1 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	66,7 %

4. **Szkoda**

4.1. **Argument dotyczący oddzielnej analizy szkody i związku przyczynowego dla podestów ruchomych przejezdnych z silnikami elektrycznymi lub z silnikami hybrydowymi i konwencjonalnymi**

(169) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME powtórzyła, że czynniki szkody i związku przyczynowego w ramach dochodzenia należało ocenić oddzielnie dla podestów ruchomych przejezdnych z silnikami elektrycznymi lub z silnikami hybrydowymi i konwencjonalnymi jako podgrup lub segmentów rynku, ponieważ twierdziła, że te podesty ruchome przejezdne nie były wymienne ze względu na ich zasadnicze różnice w charakterystyce produktu, zastosowaniu końcowym i postrzeganiu rynku. Argumentowała ona ponadto, że nie czyniąc tego, Komisja nie zapewniła obiektywnej oceny elementów szkody, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. CCCME powtórzyła ten argument po ujawnieniu ostatecznych ustaleń, nie dodając żadnych nowych elementów na poparcie swojego twierdzenia.

(170) Jak opisano szczegółowo w sekcji 2.4.1, Komisja stwierdziła, że obie kategorie (podesty ruchome przejezdne z silnikami konwencjonalnymi i elektrycznymi lub silnikami hybrydowymi) mają te same zasadnicze cechy charakterystyczne i że w związku z tym uzasadnione jest, aby obie kategorie stanowiły część zakresu produktu i były oceniane jako ten sam segment rynku. Różnice między tymi dwiema kategoriami jako takie nie uzasadniały odrębnej analizy szkody i związku przyczynowego, ponieważ produkty były konkurencyjne. Jak wyjaśniono w sekcji 2.4.1, w przyszłości możliwe będzie stopniowe zastępowanie większej liczby podestów ruchomych przejezdnych z konwencjonalnym silnikiem przez elektryczne lub hybrydowe podesty ruchome przejezdne i wykorzystywanie ich w większym stopniu na zewnątrz. W związku z tym obszar użytkowania tych dwóch kategorii podestów ruchomych przejezdnych zmieniał się, co stanowiło dodatkowy argument przeciwko odrębnej ocenie. W związku z tym Komisja stwierdziła, że dokonanie odrębnej oceny czynników szkody i związku przyczynowego w odniesieniu do dwóch kategorii podestów ruchomych przejezdnych nie jest uzasadnione.

4.2. **Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej**

(171) Ze względu na brak uwag dotyczących definicji przemysłu unijnego potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 273–275 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3. **Konsumpcja w Unii**

(172) Wobec braku uwag dotyczących konsumpcji w Unii motywy 276–278 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

4.4. **Przywóz z państwa, którego dotyczy postępowanie**

4.4.1. *Wielkość i udział w rynku przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie*

(173) Wobec braku uwag dotyczących przywozu z kraju, którego dotyczy postępowanie, motywy 279–281 rozporządzenia tymczasowego zostały potwierdzone.

4.4.2. *Ceny przywozu z państwa, którego dotyczy postępowanie: podcięcie cenowe i tłumienie cen*

(174) W motywach 286–288 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja szczegółowo opisała metodykę ustalania podcięcia cenowego i stwierdziła, że przywóz z Chin podcinał i tłumił ceny przemysłu Unii.

(175) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo JLG stwierdziło, że w odniesieniu do JLG EMEA metodyka zastosowana przez Komisję do ustalenia wartości CIF nie pozwalała na obiektywne porównanie unijnych cen sprzedaży JLG z cenami przemysłu Unii. Ponieważ cała działalność w zakresie sprzedaży związana z UE była organizowana wyłącznie przez JLG EMEA, przy konstruowaniu ceny eksportowej Komisja nie powinna odliczać jej zysku ani kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych. Przedsiębiorstwo JLG argumentowało ponadto, że cena transferowa wewnątrz przedsiębiorstwa stosowana przez JLG Tianjin pokrywała jedynie koszty produkcji, koszty ogólne zakładu i marżę zysku w wysokości 7 % (na podstawie kosztów), która to cena transferowa nie była taka sama jak cena docelowa stosowana przez przemysł Unii, ustalona na podstawie zysku docelowego i rzeczywistych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych wyrażonych jako odsetek cen sprzedaży.

(176) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ w celu ustalenia wiarygodnej ceny importowej na zasadach rynkowych cenę tę należy skonstruować na podstawie ceny odsprzedaży powiązanego importera pierwszemu niezależnemu klientowi. Do celów przeprowadzenia tej rekonstrukcji adekwatne są zasady konstruowania ceny eksportowej zawarte w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego i stosuje się je analogicznie. Art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje organ dochodzeniowy do ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na granicy Unii poprzez dostosowanie do wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą oraz do osiągniętych zysków. Analogicznie zastosowanie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego umożliwia określenie ceny, która jest całkowicie porównywalna z ceną stosowaną przy przeprowadzaniu oceny sprzedaży na rzecz niepowiązanych klientów, jak również porównywalna z ceną sprzedaży przemysłu Unii.

(177) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Terex stwierdziło, że w odniesieniu do TGG Komisja nie powinna odliczać zysku ani kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przy konstruowaniu ceny eksportowej, aby umożliwić obiektywne porównanie ceny sprzedaży przedsiębiorstwa Terex z ceną przemysłu Unii. Cena transferowa między przedsiębiorstwami Terex Changzhou i TGG pokrywała jedynie koszty produkcji, koszty ogólne zakładu i zysk. Cena transferowa nie była taka sama jak cena docelowa przemysłu Unii, ustalona na podstawie zysku docelowego i rzeczywistych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych, które zostały wyrażone jako wartości procentowe cen sprzedaży.

(178) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ w celu ustalenia wiarygodnej ceny importowej na zasadach rynkowych cenę tę należy skonstruować na podstawie ceny odsprzedaży powiązanego importera pierwszemu niezależnemu klientowi. Do celów przeprowadzenia tej rekonstrukcji adekwatne są zasady konstruowania ceny eksportowej zawarte w art. 2 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i stosuje się je analogicznie. Art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zobowiązuje organ dochodzeniowy do ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na granicy Unii poprzez dostosowanie do wszystkich kosztów poniesionych między przywozem a odsprzedażą oraz do osiągniętych zysków. Analogicznie zastosowanie art. 2 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego umożliwia określenie ceny, która jest całkowicie porównywalna z ceną stosowaną przy przeprowadzaniu oceny sprzedaży na rzecz niepowiązanych klientów, jak również porównywalna z ceną sprzedaży przemysłu Unii.

4.4.2.1. Poziom handlu

(179) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący, CCCME, Sinoboom i Dingli twierdzili, że z ujawnienia tymczasowych ustaleń nie wynika jasno, czy przy obliczaniu podcięcia cenowego (i zaniżania cen) Komisja dostosowała cenę producentów unijnych w przypadku sprzedaży za pośrednictwem podmiotów powiązanych, tak jak to miało miejsce w przypadku cen chińskich producentów eksportujących objętych próbą.

(180) Komisja wyjaśniła, że tych samych dostosowań dokonano zarówno w odniesieniu do producentów eksportujących w Chinach, jak i producentów unijnych, w związku z czym Komisja porównała ceny na tym samym poziomie handlu.

4.4.2.2. Dostosowanie cła

(181) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący stwierdził, że Komisja nie powinna była systematycznie dostosowywać ceny eksportowej o 4,5 % cła, ponieważ przywóz objęty kodem TARIC 8428.90.90.20 w ogóle nie podlegał cłu. Argumentował on, że dostosowania należy dokonać wyłącznie w odniesieniu do wywozu objętego cłami na podstawie danych przedłożonych przez współpracujących producentów eksportujących, a w przypadku gdy informacje nie zostały przekazane, na podstawie danych z okresu po wszczęciu dochodzenia, określając odsetek przywozu objętego cłem w porównaniu z przywozem, dla którego cła były zerowe. Komisja przyjęła ten argument i odpowiednio obniżyła cenę eksportową.

(182) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME stwierdziła, że Komisja powinna opierać się na rzeczywistych danych dotyczących wywozu każdego z objętych próbą producentów eksportujących, a nie na danych dotyczących przywozu w okresie po OD. Komisja wyjaśniła, że dostosowanie opierało się na rzeczywistych danych producentów eksportujących w OD, które umożliwiały ustalenie, czy sprzedaż eksportowa podlegała cłu.

4.4.2.3. Porównywalność produktu

(183) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Sinoboom i skarżący przedstawili uwagi dotyczące klasyfikacji produktów i ich porównywalności.

(184) Przedsiębiorstwo Sinoboom odniosło się do ujawnienia tymczasowych ustaleń oraz do faktu, że do celów obliczenia marginesu szkody Komisja połączyła PCN, w wyniku czego Komisja porównała podnośniki z wysięgnikiem o znacznie różnych wysokościach roboczych, co rzekomo doprowadziło do przeszacowania marginesu szkody.

(185) Komisja przyjęła ten argument i dokonała porównania na podstawie PCN do PCN i odpowiednio dostosowała obliczenia. W rezultacie margines szkody zmniejszył się.

(186) Przedsiębiorstwo Sinoboom wskazało ponadto, że jego tymczasowy margines dumpingu był wyższy niż marginesy innych producentów eksportujących. Według przedsiębiorstwa Sinoboom taka różnica może być spowodowana metodyką przyjętą przez Komisję w odniesieniu do porównania cen i analizy marginesu szkody. Odniosło się ono do ujawnienia klasyfikacji numerów kontrolnych produktu („PCN") i stwierdziło, że zainteresowane strony nie miały wystarczająco dużo czasu na przedstawienie uwag na temat porównania PCN przedstawionego przez strony zaledwie jeden dzień przed terminem zgłaszania uwag na temat środków tymczasowych. Uznało ono, że producenci unijni dopuścili się nieprawidłowości w klasyfikacji PCN, i wskazało typy produktu, które mogły zostać błędnie sklasyfikowane lub w przypadku których nie można było zweryfikować prawidłowej klasyfikacji na podstawie opisu typów produktu.

(187) W odpowiedzi na uwagi CCCME skarżący uznał z drugiej strony, że twierdzenia były nieuzasadnione, ponieważ produkty były albo dobrze sklasyfikowane, albo nie zostały wyprodukowane lub wykorzystane do porównania.

(188) Komisja zweryfikowała domniemane błędne klasyfikacje i stwierdziła, że jeden z objętych próbą producentów unijnych rzeczywiście zgłosił dwa rodzaje podestów ruchomych przejezdnych pod nieprawidłowym PCN. Komisja odpowiednio skorygowała klasyfikację PCN.

(189) Przedsiębiorstwo Sinoboom twierdziło również, że niektóre rodzaje produktu mogły być sprzedawane przez producentów unijnych w niereprezentatywnych wielkościach, co mogło doprowadzić do sztucznie zawyżonych cen tych produktów. Gdyby tak było, Komisja powinna ponownie zaklasyfikować przedmiotową sprzedaż i włączyć ją do najbardziej zbliżonego odrębnego PCN, w odniesieniu do którego producenci unijni prowadzili reprezentatywną sprzedaż w OD.

(190) Komisja zweryfikowała i potwierdziła, że rodzaje produktu sprzedawane przez przemysł Unii, w porównaniu z tymi samymi rodzajami produktu sprzedawanymi przez przedsiębiorstwo Sinoboom, nie odnosiły się do niereprezentatywnych ilości. Nie było zatem potrzeby zmiany klasyfikacji PCN.

(191) Skarżący uznał, że doszło do oczywistej błędnej klasyfikacji niektórych rodzajów produktu zgłoszonych przez przedsiębiorstwo JLG w odniesieniu do przemysłowego lub terenowego wykorzystania wybranych wysięgników oraz w zakresie wysokości roboczej niektórych masztów pionowych.

(192) W trakcie procesu weryfikacji przedsiębiorstw powiązanych na etapie ostatecznym przedsiębiorstwa zgodziły się na przeklasyfikowanie tych produktów do właściwych PCN.

4.4.2.4. Wnioski dotyczące cen przywozu i tłumienia cen

(193) Po korektach dokonanych w obliczeniach marginesu podcięcia cenowego (i zaniżania cen), jak wyjaśniono powyżej i w sekcji 3.3.2, Komisja ustaliła średni ważony margines podcięcia cenowego na poziomie 11,9 %.

(194) Oprócz podcięcia cenowego marginesy zaniżania cen przypadające na objętego próbą producenta eksportującego pozostały znaczne. Na tej podstawie Komisja podtrzymała wniosek zawarty w motywie 288, zgodnie z którym przywóz z Chin znacznie tłumił ceny przemysłu Unii, który w OD musiał sprzedawać poniżej kosztów.

4.5. **Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii**

(195) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych (sekcja 4.5) Komisja szczegółowo określiła wskaźniki makroekonomiczne i mikroekonomiczne dotyczące przemysłu Unii w okresie badanym. W związku z powyższym w motywie 320 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że przemysł Unii poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

(196) Komisja nie otrzymała żadnych uwag na temat poziomu wskaźników makroekonomicznych i mikroekonomicznych. Ze względu na brak uwag dotyczących poziomu tych wskaźników potwierdzono ustalenia przedstawione w motywach 289–316 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.5.1. *Wnioski dotyczące szkody*

(197) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME, rząd ChRL i skarżący przedstawili uwagi na temat wniosków Komisji dotyczących oceny wskaźników szkody i samej szkody.

(198) CCCME uznała, że wskaźniki szkody wskazują na wzrost przemysłu Unii w sektorze podestów ruchomych przejezdnych oraz że nie ma pozytywnych dowodów na istotną szkodę poniesioną przez przemysł Unii. CCCME odniosła się do wzrostu produkcji o 100 %, wzrostu wykorzystania mocy produkcyjnych o 88 % i wielkości sprzedaży przemysłu Unii o 62 %. Argumentowała również, że wzrost cen o 16 % był wyższy niż wzrost kosztów, który wyniósł 14 %. Ponadto stwierdziła, że zatrudnienie w przemyśle Unii wzrosło o 40 %, wydajność o 43 %, a stan zapasów na koniec okresu sprawozdawczego w produkcji zmniejszył się o 35 %. CCCME powtórzyła podobne argumenty po ujawnieniu ostatecznych ustaleń i stwierdziła, że dane dotyczące wskaźników szkody ujawnione zainteresowanym stronom nie dostarczyły przekonującego obrazu istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii w OD. Nie przedstawiła jednak nowych dowodów na poparcie tego twierdzenia.

(199) CCCME zwróciła ponadto uwagę na sprawozdania finansowe przedsiębiorstwa Manitou, które wykazały znaczny wzrost zysku i sprzedaży w Europie Północnej i Południowej ([36]), oraz na dwa artykuły, w których wspomniano, że przedsiębiorstwo Haulotte zwiększyło swoją sprzedaż ([37]). Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME dodała, że w sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa Manitou odniesiono się do „działu produktów", który obejmował podesty ruchome przejezdne i który, zgodnie z oświadczeniami, „w pełni skorzystał z wpływu wzrostu cen, który przyczynił się do wzrostu sprzedaży w 2023 r. o 13 %". Argumentowała ona ponadto, że w oświadczeniach wspomniano również, że „wszystkie rynki i sektory biznesowe odnotowały niezwykle silny wzrost" ([38]).

(200) . Rząd ChRL odniósł się również do wzrostu mocy produkcyjnych, wielkości produkcji, wielkości sprzedaży, liczby pracowników, ceny sprzedaży i innych wskaźników producentów unijnych. Argumentował on, że Komisja nie wzięła pod uwagę rzeczywistych przyczyn spadku rentowności przemysłu Unii.

(201) Z drugiej strony skarżący uznał, że normalne jest, że nawet przemysł, który poniósł szkodę, odnotował pewien wzrost wielkości produkcji i sprzedaży, ponieważ stagnacja lub spadek w kontekście wzrostu konsumpcji o 122 % sprawiłyby, że przetrwanie przemysłu byłoby mało prawdopodobne. Stwierdził on, że w związku z tym należy wziąć pod uwagę istotny rozwój rynku.

(202) Skarżący podkreślił również, że przywóz z Chin wzrósł od 2020 r. do OD o ponad 226 %, co przewyższa wzrost konsumpcji, a udział w rynku wzrósł o 47 %, co ilustruje agresywny i szybki napływ przywozu z Chin na rynek unijny. W związku z tym pomimo wzrostu produkcji przemysłu Unii między 2020 r. a OD jego sytuacja nadal była podatna na zagrożenia. Skarżący argumentował ponadto, że stało się tak, ponieważ na rok 2020 miała wpływ sytuacja pandemiczna, a produkcja w 2020 r. była niska. Późniejszy wzrost produkcji utrzymywał się znacznie poniżej wzrostu konsumpcji, co oznaczało, że przemysł Unii nie mógł prowadzić produkcji i sprzedaży zgodnie z popytem rynkowym. Skarżący podkreślił również, że wzrost zatrudnienia był mniejszy niż wzrost produkcji ze względu na konieczność obniżenia kosztów.

([36]) 20240415_URD_EN.pdf (manitou-group.com) dokument dostępny pod adresem https://www.manitou-group.com/wp-content/uploads/2024/06/20240415_URD_EN.pdf.

([37]) Record start for Haulotte [Rekordowy start dla Haulotte] | Vertikal.net; https://vertikal.net/en/news/story/42361/first-half-boom-for-haulotte.

([38]) Sprawozdanie roczne grupy Manitou za 2023 r. na stronie https://www.manitou-group.com/wp-content/uploads/2024/06/20240415_URD_EN.pdf, s. 28.

(203) Skarżący twierdził również, że sprawozdania finansowe przytoczone przez CCCME dotyczyły całej działalności przedsiębiorstwa Manitou, podczas gdy produkt objęty postępowaniem stanowił jedynie 11,6 % jego działalności w 2023 r. Twierdził on również, że w artykule, w którym wspomniano o zwiększonej sprzedaży Haulotte, wspomniano również, że przedsiębiorstwo Haulotte nie mogło spłacić swoich długów, że nie było w stanie ustalić cen na poziomie progu rentowności oraz że chińscy producenci byli przyczyną problemów finansowych i problemów ze sprzedażą Haulotte.

(204) Ponadto przemysł Unii podkreślił, że rok 2022 był bezprecedensowo dramatycznym rokiem, jeśli chodzi o szkodę dla Unii, a niewielka poprawa w 2023 r. nie świadczyła o tym, że Unia nie ponosiła już szkody.

(205) Komisja oceniła argumenty różnych stron. Uznała, że wbrew twierdzeniom CCCME i rządu ChRL fakt, iż niektóre wskaźniki, takie jak produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, cena i zatrudnienie w przemyśle Unii, wykazały w okresie badanym pozytywną tendencję, nie może być interpretowany oddzielnie jako oznaka rozwoju przemysłu w dobrym stanie. Komisja odniosła się do motywu 318 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym wyjaśniła, że sytuacja pandemiczna w 2020 r. miała wpływ na wszystkie wskaźniki przemysłu Unii, podobnie jak wskaźniki wielu innych gałęzi przemysłu. Produkcja, wykorzystanie mocy produkcyjnych, sprzedaż i zatrudnienie w przemyśle Unii utrzymywały się zatem w 2020 r. na wyjątkowo niskim poziomie, w związku z czym, jako że rok 2020 był rokiem odniesienia, odnotowano wzrost.

(206) Aby zilustrować powyższe, przed pandemią w 2019 r. wielkość produkcji i mocy produkcyjnych przemysłu Unii była wyższa niż w 2020 r. i na podobnym poziomie jak w OD. Produkcja przemysłu Unii w 2019 r. wyniosła 34 669 jednostek w porównaniu z 35 402 jednostkami w OD, a sprzedaż przemysłu Unii w 2019 r. wyniosła 27 765 jednostek w porównaniu z 23 794 jednostkami w OD. Te ostatnie liczby stanowią spadek o 14 % między 2019 r. a OD. Podobnie między 2019 r. a OD zatrudnienie spadło o 7 %.

(207) Komisja uznała zatem, że fakt, iż niektóre wskaźniki między 2020 r. a OD wykazały wzrost, nie był oznaką właściwego wzrostu przemysłu, lecz oznaką powrotu do poziomów sprzed pandemii COVID-19, zwłaszcza na rynku, na którym konsumpcja wzrosła między 2020 r. a OD o 122 % z 28 481 jednostek w 2020 r. do 63 086 jednostek w OD. W normalnych warunkach rynkowych sprzedaż przemysłu Unii wzrosłaby wraz z rosnącą konsumpcją. Nie miało to jednak miejsca, ponieważ między 2020 r. a OD sprzedaż wzrosła jedynie o 62 % w porównaniu ze wzrostem konsumpcji o 122 %. Chociaż poziom zatrudnienia wzrósł o 40 % między 2020 r. a OD, był o 60 % niższy niż wzrost produkcji, który w tym samym okresie wzrósł o 100 %.

(208) Komisja przypomniała ponadto, że między 2020 r. a OD przemysł Unii poniósł znaczne straty. Mimo że straty zmniejszyły się od 2022 r. do OD, przemysł nadal przynosił straty, podczas gdy na dynamicznie rozwijającym się rynku podestów ruchomych przejezdnych w normalnych warunkach rynkowych powinien był odzyskać rentowność.

(209) Komisja uznała również, że sprawozdanie finansowe grupy Manitou obejmowało całą działalność grupy Manitou, której podesty ruchome przejezdne były jedynie niewielką częścią, i nie odniesiono się w nim konkretnie do sprzedaży podestów ruchomych przejezdnych. Komisja oceniła i zweryfikowała wszystkie dane dotyczące OD odnoszące się konkretnie do podestów ruchomych przejezdnych w odniesieniu do każdego objętego próbą producenta unijnego. W związku z tym tego rodzaju oświadczenia w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa Manitou nie były istotne dla oceny wskaźników ekonomicznych, które zostały zweryfikowane i ocenione w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem, a w szczególności w OD (który nie pokrywał się z rokiem obrotowym przedsiębiorstwa). W związku z tym na podstawie tych oświadczeń nie można było wyciągnąć żadnych wniosków w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem. To samo dotyczyło informacji zgłoszonych w odniesieniu do grupy Haulotte. Komisja oparła swoje ustalenia na zweryfikowanych danych pochodzących od obu przedsiębiorstw, odzwierciedlających sytuację gospodarczą wyłącznie w odniesieniu do produkcji i sprzedaży podestów ruchomych przejezdnych w okresie badanym.

(210) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME twierdziła również, że odniesienie Komisji do wskaźników w 2019 r. dotyczyło wyłącznie wskaźników makroekonomicznych, a nie danych mikroekonomicznych, w związku z czym w okresie oceny szkody występowała wyraźna niespójność. W związku z tym jej zdaniem nie można wykluczyć, że analiza wskaźników szkody odnoszących się do niespójnego okresu objętego postępowaniem doprowadziłaby do zniekształconego obrazu szkody. Ponadto CCCME twierdziła, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę okres bliski OD, ponieważ taka ocena najlepiej odzwierciedlałaby, czy przemysł Unii poniósł istotną szkodę w OD, a także dlatego, że dumping, podcięcie cenowe i zaniżanie cen ustalono jedynie w odniesieniu do OD.

(211) Fakt, że Komisja odniosła się do sytuacji przemysłu Unii w 2019 r., nie stanowił jednak przedłużenia okresu badanego ani nie oznaczał, że na potrzeby oceny wskaźników mikroekonomicznych i makroekonomicznych zastosowano inny okres. Odniesienie do sytuacji w 2019 r. dodano na poparcie wniosków dotyczących sytuacji w OD i w okresie badanym, w szczególności w świetle faktu, że na 2020 r. jako punkt odniesienia dla analizy miała wpływ sytuacja pandemiczna. OD i okres badany, na podstawie których wyciągnięto wnioski, pozostały niezmienione (zob. sekcja 1.7). W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

(212) Ze względu na znaczne straty poniesione przez przemysł Unii w okresie badanym, znaczną utratę udziału w rynku (około 14 punktów procentowych) oraz pogorszenie się innych wskaźników finansowych, takich jak przepływy środków pieniężnych, inwestycje i zwrot z inwestycji (zob. motyw 313 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), nie można było uznać, że przemysł Unii zajmujący się produkcją podestów ruchomych przejezdnych był zdrowym przemysłem.

(213) W związku z powyższym Komisja podtrzymała swój wniosek, że przemysłowi unijnemu została wyrządzona istotna szkoda w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.

5. **Związek przyczynowy**

5.1. **Skutki przywozu towarów po cenach dumpingowych**

(214) W motywie 323 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że istotną szkodę poniesioną przez przemysł Unii spowodował przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych z Chin.

(215) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME, rząd ChRL i skarżący przedstawili uwagi dotyczące tego wniosku.

(216) CCCME argumentowała, że gdyby pominąć rok 2020, na który wpływ miała pandemia, udział w rynku przywozu z Chin pozostał raczej stabilny i nieznacznie wzrósł o 3 punkty procentowe, podczas gdy poziom cen wzrósł o prawie 50 %. Argumentowała ona, że w tym samym okresie wskaźniki przemysłu Unii wzrosły. Nie licząc roku 2020 jako roku odbiegającego od normy, na który wpływ miała pandemia, udział przemysłu Unii w rynku w pozostałym okresie badanym utrzymywał się na dość stabilnym poziomie, przy niewielkim spadku o 2 punkty procentowe. Jednocześnie udział chińskiego przywozu w rynku był stabilny, a jego cena wzrosła o prawie 50 %.

(217) Po pierwsze Komisja zauważyła, że rzeczywiście wzrost udziału w rynku przywozu z Chin od 2021 r. do OD wyniósł jedynie 3 punkty procentowe. W świetle znacznego wzrostu konsumpcji w tym samym okresie, w wartościach bezwzględnych, wspomniany wzrost udziału w rynku o 3 punkty procentowe przekładał się jednak na wzrost przywozu o 104 %, z 23 124 jednostek przywożonych w 2021 r. do 33 946 jednostek przywożonych w OD, a więc wzrost był znaczący. Ponadto fakt, że pod względem udziału w rynku przywozu z Chin największy wzrost nastąpił na początku okresu badanego, a nie na koniec, nie osłabił związku przyczynowego, lecz raczej wyjaśnił, dlaczego przemysł Unii ponosił straty w całym okresie badanym.

(218) Ponadto w porównaniu z rokiem poprzedzającym pandemię w 2019 r. wielkość przywozu z Chin wyniosła około 8 800 sztuk. W związku z tym od 2019 r. do OD wielkość przywozu z Chin wzrosła o 285 %, z 8 800 sztuk przywożonych w 2019 r. do 33 946 sztuk przywożonych w OD, co wskazuje na bardzo znaczny wzrost. Chociaż ceny przywozu z Chin rzeczywiście wzrosły, pozostały one znacznie poniżej cen sprzedaży przemysłu Unii.

(219) Jeżeli chodzi o rentowność, CCCME twierdziła, że przemysł Unii odnotował ujemny zysk od początku okresu badanego. Uznała ona, że twierdzenie, iż na sytuację finansową przemysłu Unii miał już wpływ wzrost przywozu z Chin, który rozpoczął się w 2018 r., nie zostało poparte żadnymi dowodami, a zatem było bezpodstawne.

(220) Jak wspomniano w motywie 281 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, na początku okresu badanego w 2020 r. przywóz z Chin był już znaczny i wynosił ponad 10 000 sztuk. Dane dostarczone przez objętych próbą chińskich producentów eksportujących również wykazały podobną wielkość przywozu w 2019 r. Wyraźnie pokazuje to, że przywóz po niskich cenach miał wpływ na przemysł Unii już od 2018 r.

(221) CCCME uznała również, że zwrot z inwestycji przemysłu Unii był niestabilny w całym okresie badanym, ponieważ w 2021 r. znacznie wzrósł do 35–40 %, a następnie spadł do wartości ujemnej w 2022 r., po czym nieznacznie poprawił się w OD. Wskazała ona, że znaczny wzrost zwrotu z inwestycji przemysłu Unii miał miejsce w roku, w którym przywóz z Chin również znacznie wzrósł, podczas gdy spadek zwrotu z inwestycji miał miejsce w roku poprzedzającym OD, kiedy udział przywozu z Chin w rynku pozostał raczej stabilny. CCCME utrzymywała zatem, że nie można stwierdzić, iż tak słabe wyniki były spowodowane wzrostem przywozu z Chin.

(222) Komisja uznała, że fakt, iż w latach 2020–2021 nastąpił wzrost zwrotu z inwestycji, który miał miejsce w tym samym roku, co znaczny wzrost przywozu z Chin, nie miał wpływu na wniosek Komisji, że przywóz z Chin po cenach dumpingowych wyrządził szkodę przemysłowi Unii, ponieważ wpływ przywozu z Chin niekoniecznie znalazłby odzwierciedlenie w zwrocie z inwestycji w tym samym roku i powinien być rozpatrywany w dłuższym okresie. Komisja stwierdziła, że powstanie szkody było konsekwencją przywozu z Chin w poprzednich latach oraz faktu, że przemysł Unii nie był rentowny w tym samym okresie. W ujęciu ogólnym zwrot z inwestycji spadł w okresie badanym o ponad 400 %. Ponadto, jak wspomniano w motywie 313 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, od 2020 r. poziom inwestycji producentów unijnych zmniejszył się o 64 %, co stanowi znaczący spadek.

(223) Rząd ChRL argumentował ponadto, że w OD rentowność przemysłu Unii znacznie się poprawiła w porównaniu z 2022 r. i wzrosła o około 10 punktów procentowych. Argumentował on, że taka sytuacja dowodzi, iż chińskie ceny przywozu nie były przyczyną spadku rentowności przemysłu Unii.

(224) Komisja powtórzyła, że faktu, iż między 2022 r. a OD odnotowano poprawę sytuacji w zakresie strat z [(-15 %) do (-10 %)] do [(-5 %) do (0 %)], nie można uznać za oznakę poprawy rentowności. Według danych przemysłu Unii spadek rentowności przemysłu Unii w 2022 r. wynikał ze wzrostu kosztów surowców o 25–30 % oraz z faktu, że przedsiębiorstwa nie mogły podnieść cen już wynegocjowanych zamówień. W związku z tym straty w 2022 r. były wyjątkowo wysokie. Jak wspomniano powyżej, faktu, że między 2022 r. a OD straty następnie zmniejszyły się, nie można jednak uznać za oznakę poprawy sytuacji, ponieważ przemysł Unii nadal ponosił znaczne straty, które wynikały głównie z tłumienia cen spowodowanego tanim przywozem z Chin. W związku z tym uznała ten argument za nieuzasadniony.

5.2. **Wpływ pozostałych czynników**

5.2.1. *Wysokie koszty produkcji*

(225) CCCME uznała, że przyczyną szkody dla przemysłu Unii był wzrost cen surowców i innych kosztów, takich jak koszty pracy.

(226) Rząd ChRL twierdził również, że spadku rentowności przedsiębiorstw unijnych w 2022 r. nie można wyjaśnić cenami produktów przywożonych, zwłaszcza że ceny produktów przywożonych nie ulegały drastycznym wahaniom. Rząd ChRL twierdził, że Komisja nie wzięła pod uwagę negatywnego wpływu stale rosnących cen surowców w okresie objętym dochodzeniem na rentowność producentów unijnych i błędnie przypisała szkodę przywozowi z Chin.

(227) Skarżący twierdził z drugiej strony, że ceny gwałtownie wzrosły w okresie objętym dochodzeniem, na całym świecie i na rynku unijnym, ze względu na wzrost kosztów oraz że przemysł Unii nie był w stanie przenieść wzrostu kosztów na swoich klientów ze względu na presję ze strony chińskich eksporterów. Komisja uznała jednak, że wzrost kosztów sam w sobie nie byłby szkodliwy dla przedsiębiorstw, gdyby istniały równe warunki działania. Presja cenowa wywierana przez przywóz towarów po cenach dumpingowych z Chin uniemożliwiła producentom unijnym wystarczające podniesienie cen, renegocjowanie istniejących umów i pokrycie wzrostu kosztów. W rezultacie przemysł przynosił straty.

(228) W swojej analizie Komisja wzięła pod uwagę negatywny wpływ stale rosnących cen surowców, ale stwierdziła, że wzrost ten nie osłabił związku przyczynowego. W normalnych warunkach rynkowych spadek rentowności mógłby nastąpić w ograniczonym czasie, w którym przemysł nie byłby w stanie podnieść cen w stopniu wystarczającym do pokrycia wzrostu kosztów z powodu istniejących umów, ale po pewnym czasie ceny mogłyby zostać renegocjowane w celu pokrycia co najmniej kosztów, w szczególności na dynamicznie rozwijającym się rynku, jak w tym przypadku. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że ceny przywozu z Chin były znacznie niższe niż ceny unijne w całym okresie badanym, oraz ogromny wzrost wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych w tym samym okresie, przemysł Unii nie był w stanie podnieść cen odpowiednio do wzrostu kosztów. Komisja uznała zatem, że wzrost kosztów nie mógł osłabić ustalonego związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych z Chin a istotną szkodą poniesioną przez przemysł Unii oraz że szkoda poniesiona przez przemysł Unii była spowodowana głównie wzrostem przywozu po niskich cenach.

5.3. **Pozostałe argumenty**

(229) Rząd ChRL twierdził, że ponieważ średnie ceny eksportowe przemysłu Unii były niższe niż jego ceny sprzedaży na rynku unijnym, a sprzedaż eksportowa była rentowna, wykazał, że nie ma podstaw do twierdzenia, że tani przywóz z Chin zmusił przemysł Unii do sprzedaży produktów podestów ruchomych przejezdnych po niskich cenach, co wpłynęło na jego rentowność.

(230) Komisja uznała jednak, że na podstawie faktu, iż ceny eksportowe były niższe od cen sprzedaży krajowej, ale przynosiły zysk, nie można stwierdzić, że tani przywóz z Chin nie miał wpływu na rentowność przemysłu Unii. Przyczyną sprzedaży eksportowej głównie z zyskiem była różnica w asortymencie produktów sprzedaży na rynku eksportowym i krajowym w tym samym okresie. W każdym razie, ponieważ sprzedaż eksportowa przynosiła zysk, nie osłabiła ona związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł Unii.

(231) CCCME twierdziła również, że przemysł Unii nie był w stanie zaoferować pełnego zakresu elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych, w szczególności elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych o większym maksymalnym wysięgu.

(232) Z drugiej strony skarżący uznał, że zarzuty, zgodnie z którymi producenci unijni nie byli w stanie zaspokoić popytu na elektryczne podesty ruchome przejezdne, były bezpodstawne i nieprawdziwe. Twierdził on, że nie jest prawdą, iż chińscy producenci skoncentrowali się w szczególności na elektrycznych podestach ruchomych przejezdnych: producenci unijni również produkowali i sprzedawali elektryczne podesty ruchome przejezdne w dużych ilościach. Na przykład ponad 70 % maszyn sprzedawanych przez Haulotte w latach 2020–2022 (najnowsze publicznie dostępne dane) było elektrycznych. Skarżący argumentował, że przedsiębiorstwo Haulotte oferowało szeroką gamę maszyn elektrycznych: na przykład maszty pionowe są dostępne wyłącznie w wersji elektrycznej, a podnośniki nożycowe i przegubowe były dostępne zarówno w wersji elektrycznej, jak i z silnikiem spalinowym.

(233) Jak wspomniano w motywie 336 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja podkreśliła, że z porównania rodzajów produktu przywożonych przez objętych próbą producentów eksportujących z rodzajami produktu sprzedawanymi przez przemysł Unii wynika, że w ujęciu ogólnym ponad 90 % rodzajów produktu sprzedawanych przez objętych próbą producentów unijnych było porównywalnych z rodzajami produktu przywożonymi z Chin. Ponadto w okresie objętym dochodzeniem ponad 60 % sprzedaży objętych próbą producentów unijnych na rynku unijnym dotyczyło elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych. W związku z tym Komisja uznała, że asortyment produktów sprzedawanych przez producentów eksportujących jest porównywalny z asortymentem produktów sprzedawanych przez przemysł Unii na rynku unijnym. Jakiekolwiek domniemane różnice w asortymencie produktów nie mogły zatem być przyczyną szkody dla przemysłu Unii. W związku z powyższym argument odrzucono.

(234) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CCCME powtórzyła, że przemysł Unii nie jest konkurencyjny ze względu na ograniczony zakres elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych. Odniosła się do oświadczenia w sprawozdaniu chińskiego producenta Xiamen Liteng Engineering Machinery Co., Ltd, w którym wspomniano, że przedsiębiorstwa mają trudności z dotrzymaniem kroku popytowi rynkowemu na nowe maszyny, w szczególności profesjonalne i elektryczne, a dodatkowym wyzwaniem jest także dłuższy okres dostaw, w kontekście odbudowy po pandemii. CCCME wskazała ponadto na sprawozdanie z 2022 r. sporządzone przez przedsiębiorstwo Manitou, w którym w tym samym kontekście (odbudowa po pandemii COVID-19) wymieniono zakłócenia w dostawach i trudności w transporcie, a także sprawozdanie sporządzone przez przedsiębiorstwo Haulotte, w którym wskazano trudności w łańcuchu dostaw, inflację, opóźnienie produkcji i wartość zapasów jako ryzyko dla przedsiębiorstwa.

(235) Komisja zauważyła przede wszystkim, że oświadczenie chińskiego producenta dotyczyło rynku światowego, a nie w szczególności rynku unijnego. Ponadto, podobnie jak przywołane sprawozdania przedsiębiorstw Manitou i Haulotte, Komisja zwróciła uwagę na okres między 2020 r. a 2022 r., na który wpływ miała sytuacja pandemiczna na całym świecie, trwająca jednak jedynie przez ograniczony czas. Jak wyszczególniono powyżej, producenci unijni mieli w OD pełen zakres produktów elektrycznych, a sytuacja pandemiczna nie miała już wpływu na ich sytuację gospodarczą. Komisja odrzuciła zatem twierdzenie, że sytuacja gospodarcza przemysłu Unii w OD wynikała z braku jego konkurencyjności.

(236) CCCME uznała ponadto, że inną przyczyną szkody poniesionej przez przemysł Unii jest to, że nie jest on w stanie nadążyć z realizacją zamówień, co powoduje wydłużenie czasu dostaw i spowolnienie na unijnym rynku budowlanym. Komisja powtórzyła ten argument po ujawnieniu ostatecznych ustaleń i zwróciła uwagę na oświadczenia zawarte w sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa Manitou, w których wspomniano o tymczasowym zawieszeniu realizacji zamówień. Komisja uznała tę argumentację za nieuzasadnioną. Wręcz przeciwnie, jak wykazano w motywie 277 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, konsumpcja wzrosła między 2020 r. a okresem objętym dochodzeniem o 122 %, co świadczy o silnym wzroście popytu na podesty ruchome przejezdne, na który nie miało wpływu domniemane spowolnienie unijnego rynku budowlanego. Ponadto w sprawozdaniu finansowym przedsiębiorstwa Manitou i artykułach prasowych, do których odnosi się CCCME, wyraźnie wspomniano, że dłuższe terminy dostaw dotyczyły okresu po pandemii COVID-19, który miał jedynie charakter tymczasowy ([39]). Wnioski w sprawie związku przyczynowego

(237) Komisja oceniła wpływ wszystkich innych znanych czynników, biorąc pod uwagę uwagi zainteresowanych stron, i stwierdziła, że czynniki te nie osłabiły związku przyczynowego. W związku z tym Komisja potwierdziła wnioski zawarte w motywach 339–340 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, zgodnie z którymi istniał związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem towarów po cenach dumpingowych z Chin, który nie został osłabiony przez czynniki wymienione powyżej.

6. **Poziom środków**

(238) W celu określenia poziomu środków Komisja zbadała, czy cło niższe od marginesu dumpingu będzie wystarczające do usunięcia szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przez przywóz towarów po cenach dumpingowych.

(239) W niniejszej sprawie skarżący stwierdził istnienie zakłóceń handlu surowcami w rozumieniu art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. W motywie 343 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja tymczasowo ustaliła, że warunki stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego nie są spełnione. Ocenę występowania zakłóceń handlu surowcami opisano szczegółowo poniżej.

6.1. **Badanie marginesu wystarczającego do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii**

6.1.1. *Margines szkody*

(240) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych (motywy 347–354) Komisja szczegółowo określiła metodykę zastosowaną do ustalenia marginesów odpowiednich do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii.

([39]) https://www.optionfinance.fr/info-financiere-en-continu/d/2024-04-26-manitou-devisse-apres-son-retour-a-la-normale.html.

(241) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący argumentował, że ponieważ przedsiębiorstwa Haulotte France i Haulotte Arges w Rumunii dokonywały sprzedaży niemal wyłącznie za pośrednictwem powiązanych przedsiębiorstw zajmujących się dystrybucją, cena docelowa powinna zostać zwiększona o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne poniesione przez te powiązane podmioty zajmujące się sprzedażą. Ponadto twierdził, że do ceny docelowej nie dodano kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa Haulotte Arges.

(242) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że aby ustalić odpowiednią cenę docelową, powinna była dodać dodatkowe koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne ponoszone przez powiązanych dystrybutorów. Przy konstruowaniu ceny docelowej dodaje się jedynie koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne producenta, a nie podmiotów powiązanych. Koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne podmiotów sprzedających producentów eksportujących również nie zostały dodane do ceny eksportowej, w związku z czym dodanie dodatkowych kosztów po stronie producentów unijnych wpłynęłoby na obiektywne porównanie. Z drugiej strony początkowo przedsiębiorstwo Haulotte Arges nie zgłosiło żadnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych w podziale na poziom PCN w celu skonstruowania ceny docelowej, przez co takie koszty nie zostały wstępnie uwzględnione. W związku z tym Komisja dokonała dostosowania, aby zwiększyć cenę docelową według numeru kontrolnego produktu o koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zgłoszone przez przedsiębiorstwo Haulotte Arges w części ogólnej odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, która została zweryfikowana.

(243) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący stwierdził, że koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne zgłoszone przez przedsiębiorstwo Haulotte Arges dotyczyły wyłącznie kosztów transportu, a zatem nie powinny być brane pod uwagę. Zasugerował wykorzystanie zamiast tego kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych zgłoszonych przez przedsiębiorstwo Haulotte France, które były wyższe.

(244) Komisja uznała, że cena docelowa przedsiębiorstwa Haulotte Arges powinna opierać się na dostarczonych danych i kosztach poniesionych przez to przedsiębiorstwo, a nie na danych innego przedsiębiorstwa, mimo że Haulotte Arges było częścią tej samej grupy. Nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że w celu ustalenia kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych przedsiębiorstwa Haulotte Arges należy wykorzystać dane przedsiębiorstwa Haulotte France. W każdym razie nawet w przypadku zwiększenia kwot do poziomu zgłoszonego przez przedsiębiorstwo Haulotte France wpływ tej zmiany na margines zaniżania cen byłby nieistotny. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

(245) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący stwierdził również, że Komisja ustaliła zysk docelowy na poziomie rentowności przed wzrostem przywozu z Chin, tj. w 2018 r. Komisja uznała, że jest to sprzeczne z rozporządzeniem podstawowym, które stanowi, że poziom rentowności musi być na poziomie umożliwiającym pokrycie pełnych kosztów i inwestycji, badań, rozwoju i innowacji oraz że powinien on umożliwić przedsiębiorstwu innowacje, inwestycje i wzrost. Stwierdziła, że poziom rentowności w 2018 r. był niewłaściwy, ponieważ rynek unijny przeszedł zmiany strukturalne w latach 2018–2023. Skarżący podał również przykłady kilku innych sektorów przemysłu wyższego i niższego szczebla, twierdząc, że 7 % ustalone przez Komisję było zbyt niskie. Skarżący twierdził ponadto, że sektor podestów ruchomych przejezdnych borykał się w ostatnich latach z historycznie wysokimi inwestycjami i kosztami operacyjnymi ze względu na transformację ekologiczną i cyfrową, obejmującą rozwój nowych technologii, takich jak akumulatory litowe i elektryfikacja podestów ruchomych przejezdnych. Jego zdaniem Komisja powinna była wziąć pod uwagę fakt, że inwestycje te były potrzebne, i uwzględnić je przy ustalaniu ceny docelowej.

(246) Komisja nie zgodziła się z tym twierdzeniem. Zysk docelowy opierał się na danych dostarczonych przez sam przemysł i został uznany za zysk, zanim przemysł poniósł szkodę w wyniku przywozu towarów po cenach dumpingowych, w związku z czym w normalnej sytuacji powinien był pokrywać koszty inwestycji, badań, rozwoju i innowacji. Nieustanne ewoluowanie rodzajów podestów ruchomych przejezdnych nie było specyficzne dla tego sektora i miało zastosowanie również do wielu innych gałęzi przemysłu, w związku z czym nie mogło uzasadniać wyższego zysku docelowego, bez żadnego powiązania z zyskami osiąganymi w przeszłości. Argument skarżącego był również szeroki, a przedsiębiorstwa nie przedstawiły żadnych dowodów, które pozwoliłyby Komisji oprzeć zysk docelowy na innej podstawie. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

(247) Skarżący twierdził ponadto, że zysk docelowy zastosowany przez Komisję opierał się na wartości obrotu według rzeczywistych cen sprzedaży towarów – po dystrybucji – podczas gdy został on faktycznie zastosowany w odniesieniu do kosztów produkcji poniesionych przez producenta objętego próbą, które nie obejmowały kosztów dystrybucji. Skarżący uznał zatem, że nie należało uwzględniać kosztów dystrybucji przy obliczaniu zysku docelowego. Komisja przyjęła ten argument. Skorygowany zysk docelowy wyniósł 7,7 %.

(248) Skarżący odniósł się również do przyszłych kosztów społecznych i środowiskowych. Uznał ona, że kwota przyszłych kosztów społecznych i środowiskowych dodana przez Komisję do ceny docelowej jest zbyt niska oraz że Komisja powinna była uwzględnić koszty emisji CO2 związane z produkcją energii elektrycznej i koszty wynikające z wdrożenia dyrektywy w sprawie sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju.

(249) Komisja powtórzyła, że w obecnym dochodzeniu wzięła pod uwagę pośrednie koszty CO2 w zużyciu energii, ale nie uwzględniła kosztów, w odniesieniu do których przedsiębiorstwa nie przedstawiły wystarczających dowodów na faktyczne kwoty, takich jak koszty pośrednie związane z produkcją stali lub koszty, które nie wynikały z żadnych obowiązkowych wymogów określonych w wielostronnej umowie środowiskowej lub konwencji MOP. Tak było w przypadku kosztów produkcji elektrycznych podestów ruchomych przejezdnych oraz kosztów związanych z wdrożeniem dyrektywy w sprawie sprawozdawczości przedsiębiorstw w zakresie zrównoważonego rozwoju. Komisja skorygowała jednak błędy pisarskie, a całkowita kwota przyszłych kosztów społecznych i środowiskowych dodana do ceny docelowej wyniosła od 2,1 do 41,5 EUR/szt. w zależności od przedsiębiorstwa.

(250) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący twierdził, że Komisja powinna była zaakceptować również koszty związane z kosztami emisji CO2 towarzyszącymi produkcji stali i zgłoszone przez Manitou, ponieważ w celu określenia tych kosztów skarżący wykorzystał to samo źródło informacji co do określenia emisji CO2 w energetyce (francuska agencja publiczna odpowiedzialna za środowisko ADEME), oraz ponieważ koszty emisji CO2 w energetyce zostały zaakceptowane przez Komisję.

(251) Komisja uznała, że fakt, iż ADEME zgłosiło zarówno koszty emisji CO2 w produkcji energii, jak i w produkcji stali, nie uzasadnia podejścia sugerowanego przez skarżącego. Podczas gdy energia była bezpośrednio zużywana przez Manitou i można było obliczyć jej zużycie, stal była materiałem stosowanym w częściach wykorzystywanych w produkcji podestów ruchomych przejezdnych. Przedsiębiorstwo nie mogło zatem w wystarczającym stopniu wykazać, na jaką kwotę opiewały zaksięgowane koszty ani czy koszty te zostały przeniesione na Manitou, czy też zostały wchłonięte przez producentów części kupujących stal.

(252) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń Sinoboom stwierdziło, że w jednej z tabel przedstawionych w ramach ujawnienia ostatecznych ustaleń wystąpił błąd pisarski. Komisja skorygowała błąd, który nie miał jednak wpływu na margines szkody Sinoboom.

(253) Jak opisano w motywie 353 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja ustaliła następnie margines zaniżania cen poprzez porównanie średniej ważonej ceny importowej poszczególnych objętych próbą współpracujących producentów eksportujących w ChRL, ustalonej na potrzeby obliczeń podcięcia cenowego, ze średnią ważoną niewyrządzającej szkody ceny produktu podobnego sprzedawanego przez objętych próbą producentów unijnych na rynku unijnym w okresie objętym dochodzeniem. Wszelkie różnice wynikające z tego porównania zostały wyrażone jako odsetek średniej ważonej wartości importowej CIF.

6.1.2. *Porównanie marginesu dumpingu i marginesu zaniżania cen*

(254) Zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja w pierwszej kolejności zbadała, czy ustalony tymczasowo margines dumpingu będzie wyższy niż margines wystarczający do usunięcia szkody poniesionej przez przemysł Unii. W tym celu Komisja porównała średnią ważoną cenę importową współpracujących producentów eksportujących z ceną docelową przemysłu Unii. Wynik tych obliczeń przedstawiono w poniższej tabeli.

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines szkody (%)
Hunan Sinoboom Intelligent Equipment Co., Ltd.	49,3	54,9
Oshkosh JLG (Tianjin) Equipment Technology Co., Ltd.	66,7	22,5

Przedsiębiorstwo	Margines dumpingu (%)	Margines szkody (%)
Terex (Changzhou) Machinery Co., Ltd.	48,7	22,9
Zhejiang Dingli Machinery Co., Ltd.	20,6	47,6
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	48,1	30,1
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	66,7	54,9

(255) Ponieważ margines zaniżania cen producentów eksportujących JLG i Terex był niższy niż margines dumpingu, Komisja zbadała, czy występowały zakłócenia handlu surowcami w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem zgodnie z art.7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

6.2. **Istnienie zakłóceń handlu surowcami na podstawie art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego**

(256) Komisja wstępnie ustaliła w motywie 375 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że warunki stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego nie były spełnione.

(257) Skarżący, po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stwierdził, że ceny żelaza lub stali są zniekształcone w Chinach, istnieje znaczna różnica cen między chińskimi a unijnymi wyrobami stalowymi oraz że żelazo i stal są głównym materiałem do produkcji podestów ruchomych przejezdnych, stanowiącym ponad 17 % kosztów produkcji. Skarżący twierdził, że Komisja powinna również wziąć pod uwagę żelazo i stal wbudowane w inny materiał do produkcji lub komponent produktu objętego dochodzeniem.

(258) Komisja ustaliła, że w uwagach skarżącego rozszerzono zakres wniosku o zakłócenie handlu surowcami ze stali walcowanej na gorąco, jak określono w art. 4.2 zawiadomienia o wszczęciu postępowania ([40]), ogólnie na żelazo i stal.

(259) Aby ocenić, czy warunki określone w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego zostały spełnione, Komisja najpierw ustaliła, w odniesieniu do każdego objętego próbą producenta eksportującego, istnienie czynników produkcji zgłoszonych w ramach kodów HS 720837, 720851, 720852, 720853 i 7208 54 (tj. wyrobów ze stali walcowanej na gorąco), a następnie porównała ich całkowitą wartość na podstawie brazylijskich wartości odniesienia ze zweryfikowanymi kosztami produkcji dla każdego przedsiębiorstwa. Komisja ustaliła, że stal walcowana na gorąco wykorzystywana do produkcji podestów ruchomych przejezdnych stanowiła mniej niż 17 % odpowiednich kosztów produkcji wszystkich czterech producentów eksportujących objętych próbą. Nie stwierdzono żadnych innych zakłóceń handlu surowcami w odniesieniu do jakiegokolwiek czynnika produkcji odpowiadającego za ponad 17 % kosztów produkcji.

(260) Komisja odrzuciła twierdzenie, że do celów stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego ([41]) należy uwzględnić żelazo i stal wbudowane w inny materiał do produkcji lub składnik produktu, ponieważ artykuł ten wyraźnie wskazuje, że pojedynczy surowiec musi stanowić nie mniej niż 17 % kosztu, a nie ogólnej kategorii produktów.

(261) W związku z powyższym Komisja ustaliła, że warunki stosowania art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego nie zostały spełnione.

(262) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń CMAE stwierdziła, że Komisja nie zbadała należycie zakłóceń handlu surowcami w odniesieniu do żelaza i stali oraz że przy ocenie progu 17 % Komisja powinna była również uwzględnić wyroby ze stali walcowanej na gorąco wbudowane w inne materiały do produkcji, takie jak części lub komponenty.

([40]) Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. C, C/2023/783, 13.11.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/783/oj).

([41]) Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2016/1036/oj.

(263) Komisja odrzuciła te argumenty. Po pierwsze, oceniła produkty objęte działem 72 „Żeliwo i stal" i działem 73 „Artykuły z żeliwa i stali" systemu zharmonizowanego („HS"). W tym względzie Komisja przeanalizowała materiały, które producenci eksportujący objęci próbą zgłosili jako materiały do produkcji. Po drugie, Komisja zweryfikowała, czy materiały te podlegały zakłóceniom wymienionym w art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego. Następnie Komisja stwierdziła, że w aktach sprawy nie ma dowodów na to, że surowiec, w tym stal walcowana na gorąco wbudowana w części i komponenty zakupione przez objętych próbą producentów eksportujących od ich dostawców, stanowił ponad 17 % kosztów produkcji ponoszonych przez producentów, zgodnie z wymogami art. 7 ust. 2a rozporządzenia podstawowego.

7. **Interes Unii**

(264) Po opublikowaniu środków tymczasowych skarżący, rząd ChRL, CCCME, użytkownik – przedsiębiorstwo Construct Machines S.R.L. oraz sprzedawca/hurtownik, przedsiębiorstwo Norbert Wienold GmbH – przedstawili uwagi dotyczące interesu Unii.

7.1. **Interes przemysłu Unii**

(265) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń CCCME stwierdziła, że nic nie wskazuje na to, by wprowadzenie przez Komisję środków antydumpingowych miało pozytywny wpływ na przemysł Unii. Uznała ona, że z danych przedstawionych przez Komisję wynika, iż przemysł Unii odnotował znaczny wzrost, a zatem przemysł ten się rozwijał.

(266) Komisja odniosła się do sekcji 4.3 powyżej, w której stwierdziła, że pomimo pozytywnych zmian niektórych wskaźników szkody przywóz z Chin po cenach dumpingowych miał negatywny wpływ na przemysł Unii. Brak środków może mieć dalszy znaczący negatywny wpływ na przemysł Unii pod względem zmniejszania wielkości sprzedaży, wielkości produkcji i wykorzystania mocy produkcyjnych oraz dalszego tłumienia cen, co jeszcze bardziej pogorszy sytuację gospodarczą przemysłu Unii pod względem rentowności i inwestycji. Wszystkie te okoliczności zagroziłyby rentowności przemysłu Unii.

(267) W świetle powyższego i wobec braku jakichkolwiek innych powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 356–360 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

7.2. **Interes dostawców wyższego szczebla**

(268) W świetle powyższego i wobec braku jakichkolwiek innych powiązanych argumentów lub uwag wnioski przedstawione w motywach 361–362 zostały potwierdzone.

7.3. **Interes użytkowników. dystrybutorów i importerów niepowiązanych oraz przedsiębiorstw handlowych**

(269) CCCME twierdziła, że wprowadzenie środków antydumpingowych nie leży w interesie unijnych importerów i użytkowników końcowych, którzy chcą mieć szeroki wybór producentów i cen. Komisja uznała, że wprowadzenie środków antydumpingowych jeszcze bardziej ograniczyłoby wypożyczalniom dostęp do pełnego zakresu rodzajów podestów ruchomych przejezdnych w rozsądnych cenach i w odpowiednim czasie realizacji dostawy. CCCME argumentowała również, że ograniczenie dostępu do chińskich produktów, które dotyczy głównie modeli zasilanych energią elektryczną, zagroziłoby osiągnięciu celu transformacji ekologicznej tego sektora przemysłowego, ponieważ – jej zdaniem – przemysł Unii nie jest w stanie wypełnić tej luki. CCCME powtórzyła ten argument po ujawnieniu ostatecznych ustaleń. Ponadto uznała, że ze względu na brak podaży podestów ruchomych przejezdnych na rynku unijnym, w szczególności modeli elektrycznych, nie zagwarantowano bezpieczeństwa warunków pracy na wysokości.

(270) Rząd ChRL uznał, że środki miałyby negatywny wpływ na poziom konkurencji na rynku unijnym, ponieważ spowodowałyby opuszczenie rynku unijnego przez chińskich konkurentów. Stwierdził również, że nałożenie środków miałoby negatywny wpływ na importerów i dalszych użytkowników i spowodowałoby, że wypożyczalnie podniosłyby swoje ceny, a tym samym przeniosłyby ten wzrost na konsumentów. Argumentował także, że obecność chińskich producentów eksportujących zapewniłaby sektorom niższego szczebla i konsumentom większy wybór oraz lepsze produkty i usługi. Ponadto zauważył, że środki te nie są spójne z polityką Unii w zakresie ekologicznego rozwoju i zwiększania konkurencyjności przemysłu.

(271) Z drugiej strony skarżący argumentował, że cła nie skutkowałyby zakazem wprowadzania chińskich podestów ruchomych przejezdnych na rynek unijny, lecz jedynie usunięciem skutków nieuczciwych praktyk handlowych. Ponadto Komisja uznała, że – jak wykazano w skardze – dostawy z państw trzecich innych niż Unia i Chiny były rozległe i zróżnicowane.

(272) Użytkownik, przedsiębiorstwo Construct Machines S.R.L., stwierdził, że podesty ruchome przejezdne znacznie poprawiły normy bezpieczeństwa. Komisja uznała, że wprowadzenie środków spowoduje wzrost cen najmu podestów ruchomych przejezdnych, co będzie miało negatywny wpływ na przedsiębiorstwa średniej wielkości. Przedsiębiorstwo nie współpracowało jednak w dochodzeniu i nie przedłożyło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(273) Przedsiębiorstwo Norbert Wienold GmbH, sprzedawca/hurtownik podestów ruchomych przejezdnych wytwarzanych przez przedsiębiorstwo Sinoboom, uznało, że przemysł Unii nie produkował odpowiedniej ilości standardowych urządzeń z wysięgnikiem teleskopowym/przegubowym (o wysięgu 12–24 m) i podnośników nożycowych (o wysięgu 6–16 m) oraz że przemysł Unii nie jest konkurencyjny.

(274) Przedsiębiorstwo Norbert Wienold GmbH argumentowało ponadto, że tymczasowe środki antydumpingowe nałożone na przywóz podestów ruchomych przejezdnych miałyby znaczący wpływ na wyniki sprzedawców, małych i średnich wypożyczalni oraz klientów końcowych, bez prawie żadnych korzyści dla przemysłu Unii. Argumentowało, że w przypadku wprowadzenia środków ceny podestów ruchomych przejezdnych w całej Europie wzrosną, co będzie miało wpływ na podmioty w łańcuchu dostaw, takie jak sprzedawcy, wypożyczalnie i użytkownicy końcowi. Przedsiębiorstwo nie współpracowało jednak w dochodzeniu i nie przedłożyło również odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu.

(275) Jedyny współpracujący użytkownik, Kiloutou, nie przedstawił uwag na temat środków tymczasowych.

(276) Komisja uznała, że argument dotyczący rzekomej nieodpowiedniej wielkości produkcji przemysłu Unii w zakresie standardowych podnośników wysięgnikowych wysokiego podnoszenia z wysięgnikiem teleskopowym/przegubowym (o wysięgu 12–24 m) i podnośników nożycowych (o wysięgu 6–16 m) nie został uzasadniony oraz że – jak wspomniało samo przedsiębiorstwo – oba rodzaje były produkowane przez producentów unijnych Manitou i Haulotte.

(277) Ponadto Komisja odniosła się do swoich wniosków zawartych w motywach 364–373 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. Komisja powtórzyła, że chociaż oczekuje się, iż ogólny poziom cen podestów ruchomych przejezdnych wzrośnie, wpływ na użytkowników, którymi były głównie wypożyczalnie, był mniej znaczący niż gdyby byli bezpośrednimi konsumentami. Każdy wzrost ceny podestów ruchomych przejezdnych odzwierciedlałby bezpośrednio wzrost wartości ich aktywów, a fakt, że maszyny były użytkowane przez dłuższy okres, również zmniejszył negatywny wpływ potencjalnego wzrostu cen.

(278) Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że środki nie będą miały nieproporcjonalnego wpływu na wypożyczalnie, a ogólne korzyści płynące ze środków przeważają nad potencjalnymi negatywnymi skutkami dla importerów i użytkowników. Komisja uznała ponadto, że ponieważ cła mają na celu przywrócenie równych warunków działania, oczekuje się, że będą one miały pozytywny wpływ na poziom konkurencji na rynku unijnym, a dla głównych użytkowników – wypożyczalni – ważne jest, aby produkcja podestów ruchomych przejezdnych nadal odbywała się na rynku unijnym, aby pozwolić im na dywersyfikację ich flot. W związku z tym nałożenie ceł nie zagroziłoby osiągnięciu celu transformacji ekologicznej w tym sektorze przemysłowym.

(279) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń przedsiębiorstwo Sinoboom wspomniało, że niektóre aspekty tej sprawy, dotyczące bardzo szerokiej definicji produktu objętego dochodzeniem oraz znacznych różnic w portfelach podestów ruchomych przejezdnych chińskich producentów eksportujących i producentów unijnych, budzą poważne obawy dotyczące związku przyczynowego i interesu Unii, które nie zostały uwzględnione. Argumentowało, że niski poziom uczestnictwa użytkowników unijnych uniemożliwił bardziej konstruktywną dyskusję na temat spodziewanego wpływu środków antydumpingowych na rynek unijny, ponieważ chińscy dostawcy oferowali szerszy zakres produktów, zwłaszcza pod względem modeli, wysięgu i wytwarzania energii elektrycznej niż producenci unijni, co sprawiło, że obecność chińskich przedsiębiorstw na rynku unijnym miała faktycznie zasadnicze znaczenie.

(280) Przedsiębiorstwo Sinoboom uznało ponadto, że Komisja nie była w stanie odpowiednio dotrzeć do wypożyczalni potencjalnie zainteresowanych pełnym udziałem w dochodzeniu i skontaktować się z nimi oraz że jedna z wypożyczalni, która złożyła pisemne oświadczenie i uczestniczyła w posiedzeniu wyjaśniającym, nie została wymieniona w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia. Wspomniało również, że użytkownik wyjaśnił, iż strukturalnie ograniczone marże i długoterminowe zaangażowanie wypożyczalni po wprowadzeniu środków antydumpingowych postawiłyby je w wyjątkowo niepewnej sytuacji.

(281) W momencie wszczęcia postępowania Komisja skontaktowała się z czternastoma użytkownikami wskazanymi w skardze. Z wyjątkiem jednego przedsiębiorstwa (Kiloutou) żaden użytkownik nie współpracował w dochodzeniu. Żaden inny użytkownik, w tym przedsiębiorstwo wymienione przez przedsiębiorstwo Sinoboom, nie przedstawił uwag do dokumentacji udostępnionej do wglądu w terminie przewidzianym na przedstawienie uwag po ujawnieniu tymczasowych i ostatecznych ustaleń. W swojej analizie interesu Unii Komisja wzięła jednak pod uwagę fakt, że może to mieć wpływ na wypożyczalnie i ich marże. W odniesieniu do wyboru rodzajów podestów ruchomych przejezdnych Komisja uznała, że cła są stosowane w celu przywrócenia równych warunków działania, a nie w celu zapobiegania przywozowi podestów ruchomych przejezdnych z ChRL.

(282) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że ogólne korzyści płynące ze środków przeważyły nad potencjalnymi negatywnymi skutkami dla importerów i użytkowników, w związku z czym wnioski zawarte w motywach 363–368 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zostały potwierdzone.

7.4. **Wnioski dotyczące interesu Unii**

(283) Biorąc pod uwagę powyższe, Komisja potwierdziła zawarty w motywie 373 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych wniosek, że nie ma przekonujących powodów, aby stwierdzić, iż wprowadzenie środków w odniesieniu do przywozu podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z ChRL nie leży w interesie Unii.

8. **Ostateczne środki antydumpingowe**

8.1. **Środki ostateczne**

(284) Biorąc pod uwagę wnioski dotyczące dumpingu, wynikającej z niego szkody, związku przyczynowego, poziomu środków i interesu Unii oraz uwzględniając art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy wprowadzić ostateczne środki antydumpingowe, aby zapobiec dalszemu wyrządzaniu szkody przemysłowi Unii przez przywóz produktu objętego postępowaniem po cenach dumpingowych.

(285) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący wskazał na błąd pisarski w motywie 233 dokumentu zawierającego ogólne ustalenia, w którym błędnie określono cło antydumpingowe dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”, ponieważ nie odpowiadało ono poziomowi niższego z marginesów szkody i marginesu dumpingu ustalonych dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”. W motywie 205 wskazano, że margines szkody wynosił 54,9 %, a margines dumpingu 66,7 %. Komisja przyjęła ten punkt i odpowiednio dostosowała stawkę cła dla „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(286) W następstwie powyższej oceny ostateczne cła antydumpingowe, wyrażone w cenie CIF na granicy Unii przed ocleniem, należy ustalić w następujący sposób, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)
Hunan Sinoboom Intelligent Equipment Co., Ltd.	49,3
Oshkosh JLG (Tianjin) Equipment Technology Co., Ltd.	22,5
Terex (Changzhou) Machinery Co., Ltd.	22,9

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe (%)
Zhejiang Dingli Machinery Co., Ltd.	20,6
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące	30,1
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	54,9

(287) Indywidualne stawki cła antydumpingowego dla poszczególnych przedsiębiorstw określone w niniejszym rozporządzeniu zostały ustanowione na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia, dotyczącą tych przedsiębiorstw. Te stawki celne mają zatem zastosowanie wyłącznie do przywozu produktu objętego dochodzeniem pochodzącego z państwa, którego dotyczy postępowanie, oraz produkowanego przez wymienione podmioty prawne. Przywóz produktu objętego postępowaniem, wyprodukowanego przez dowolne inne przedsiębiorstwo, które nie zostało konkretnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym podmioty powiązane z przedsiębiorstwami konkretnie wymienionymi, nie powinien podlegać powyższym stawkom, lecz stawce cła mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

(288) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o zastosowanie indywidualnych stawek cła antydumpingowego w przypadku zmiany jego nazwy. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji ([42]). Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania ze stawki celnej, która ma wobec niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na prawo do korzystania ze stawki należności celnej, która ma do niego zastosowanie, rozporządzenie dotyczące zmiany nazwy zostanie opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

(289) W celu zminimalizowania ryzyka obchodzenia cła w związku z różnicą w stawkach celnych potrzebne są szczególne środki gwarantujące właściwe stosowanie indywidualnych ceł antydumpingowych. Stosowanie indywidualnych ceł antydumpingowych ma zastosowanie wyłącznie po przedstawieniu ważnej faktury handlowej organom celnym państwa członkowskiego. Faktura musi spełniać wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Do czasu przedstawienia takiej faktury przywóz powinien podlegać cłu antydumpingowemu mającemu zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw".

(290) Mimo że przedstawienie tej faktury jest konieczne, aby organy celne państw członkowskich zastosowały indywidualne stawki cła antydumpingowego wobec przywozu, nie jest ona jedynym elementem branym pod uwagę przez organy celne. Organy celne państw członkowskich powinny bowiem przeprowadzić zwykłą kontrolę, nawet jeśli otrzymają fakturę spełniającą wszystkie wymogi określone w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, i podobnie jak we wszystkich innych przypadkach mogą one żądać dodatkowych dokumentów (dokumentów przewozowych itp.) do celów weryfikacji dokładności danych zawartych w oświadczeniu oraz zapewnienia zasadności późniejszego zastosowania stawki należności celnej zgodnie z prawem celnym.

(291) Jeżeli wywóz dokonywany przez jedno z przedsiębiorstw korzystających z niższej indywidualnej stawki celnej wzrośnie w znacznym stopniu, w szczególności po wprowadzeniu przedmiotowych środków, tego rodzaju wzrost wielkości wywozu może zostać uznany za stanowiący sam w sobie zmianę struktury handlu ze względu na wprowadzenie środków w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takich okolicznościach można wszcząć dochodzenie w sprawie obejścia środków, o ile spełnione zostaną odpowiednie warunki. Podczas tego dochodzenia można między innymi zbadać potrzebę zniesienia indywidualnych stawek celnych i nałożenia ogólnokrajowego cła.

(292) W celu zapewnienia należytego egzekwowania ceł antydumpingowych cło antydumpingowe dotyczące całego pozostałego przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej należy stosować nie tylko w odniesieniu do niewspółpracujących producentów eksportujących w ramach niniejszego dochodzenia, ale również do producentów, którzy nie prowadzili wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w trakcie okresu objętego dochodzeniem.

([42]) European Commission, Directorate-General for Trade, Directorate G, Wetstraat 170/Rue de la Loi, 1040, Bruxelles/Brussel, Belgia. Adres e-mail: Trade-defence-complaints@ec.europa.eu.

(293) Producenci eksportujący, którzy nie dokonywali wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem, powinni mieć możliwość złożenia wniosku do Komisji o objęcie ich stawką cła antydumpingowego ustaloną dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Komisja powinna przychylić się do tego wniosku pod warunkiem spełnienia trzech warunków. Nowy producent eksportujący musiałby wykazać, że: (i) nie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym dochodzeniem; (ii) nie jest powiązany z producentem eksportującym, który dokonywał takiego wywozu; oraz (iii) dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem po okresie objętym dochodzeniem lub przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości tego produktu.

(294) Statystyki dotyczące podestów ruchomych przejezdnych często wyraża się w sztukach. Taka jednostka uzupełniająca dla podestów ruchomych przejezdnych nie została jednak określona w Nomenklaturze scalonej zawartej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej ([43]). W związku z tym należy dopilnować, by w zgłoszeniu o dopuszczenie do obrotu podawano nie tylko wagę wyrażoną w kilogramach lub tonach, ale także sztuki w przypadku przywozu produktu objętego postępowaniem. W przypadku następujących kodów TARIC należy wskazać sztuki: 8427 10 10 10, 8427 20 19 10, 8428 90 90 20, 8431 20 00 60 oraz 8431 39 00 10.

8.2. **Ostateczne pobranie cła tymczasowego**

(295) Ze względu na ustaloną wysokość marginesów dumpingu oraz zważywszy na poziom szkody, jaką poniósł przemysł Unii, należy dokonać ostatecznego poboru kwot zabezpieczonych w formie tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych rozporządzeniem w sprawie ceł tymczasowych do wysokości ustalonych na mocy niniejszego rozporządzenia.

8.3. **Pobór z mocą wsteczną**

(296) Jak wspomniano w sekcji 1.2., Komisja objęła przywóz produktu objętego dochodzeniem obowiązkiem rejestracji.

(297) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń skarżący odniósł się do wniosków zawartych w rozporządzeniu w sprawie rejestracji, w którym jego zdaniem stwierdzono, że Komisja uznała kryteria poboru z mocą wsteczną za spełnione. Stwierdził przede wszystkim, że wzrost przywozu po wszczęciu postępowania był ogromny i nie odpowiadał żadnej logice popytu na rynku. Skarżący przedstawił szacunki wskazujące na wzrost z 33 % do 121 % oraz zdjęcia zapasów podestów ruchomych przejezdnych, aby udowodnić, że dochodzi do gromadzenia zapasów.

(298) CCCME uznała natomiast, że analiza przywozu dokonana przez skarżącego była błędna, a wzrost przywozu po wszczęciu postępowania w porównaniu z okresem objętym dochodzeniem nie był znaczący. Argumentowała, że produkcja podestów ruchomych przejezdnych opierała się na zamówieniach dostosowanych do potrzeb konkretnego klienta, a zatem gromadzenie zapasów przez jakikolwiek podmiot nie miało praktycznego sensu. Po drugie CCCME twierdziła, że uwzględnienie czasu między złożeniem zamówienia a dostawą było niezmiernie istotne dla właściwej oceny danych w niniejszym dochodzeniu, ponieważ cykl obejmujący złożenie zamówienia, proces produkcji, wysyłkę i dostawę do Unii zwykle trwa od 4 do 6 miesięcy, a zatem szczyt przywozu nastąpił w okresie od stycznia do marca 2024 r., co oznacza, że nie był on związany z wszczęciem dochodzenia, lecz z długą listą zamówień złożonych na długo przed wszczęciem dochodzenia.

(299) Komisja oceniła dane zgromadzone na ostatecznym etapie dochodzenia w celu przeanalizowania, czy spełnione zostały kryteria poboru ceł ostatecznych z mocą wsteczną określone w art. 10 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

(300) Komisja oceniła w szczególności, czy oprócz poziomu przywozu, który spowodował szkodę w okresie objętym dochodzeniem, nastąpił dalszy znaczny wzrost przywozu, który, biorąc pod uwagę jego harmonogram i wielkość oraz inne okoliczności, mógł poważnie osłabić skutki środków ostatecznych, jak określono w art. 10 ust. 4 lit. d) rozporządzenia podstawowego.

([43]) https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/ALL/?uri=CELEX:31987R2658.

(301) Komisja porównała w szczególności średnią miesięczną wielkość przywozu w OD (od października 2022 r. do września 2023 r.) ze średnią miesięczną wielkością przywozu po OD (od listopada 2023 r. do lipca 2024 r.). Komisja porównała również średnią miesięczną wielkość przywozu po okresie objętym dochodzeniem (od listopada 2023 r. do lipca 2024 r.) ze średnią miesięczną wielkością przywozu w okresie objętym dochodzeniem na podstawie tych samych miesięcy (od listopada 2022 r. do lipca 2023 r.) dla obu okresów, aby uwzględnić sezonowość. Analizując okres objęty dochodzeniem, Komisja wykorzystała dane współpracujących producentów eksportujących ([44]), a oceniając czas po okresie objętym dochodzeniem – dane z bazy danych systemu Surveillance ([45]).

(302) Ze zweryfikowanych danych producentów eksportujących objętych próbą wynika, że wielkość przywozu znacznie się różniła w zależności od miesiąca roku. Przykładowo przywóz w miesiącach, takich jak grudzień, marzec i kwiecień był w OD ponad trzykrotnie wyższy niż średni przywóz w okresie od lipca do września. W związku z tym, aby uwzględnić te różnice oraz wpływ sezonowości, Komisja uznała za niewłaściwe porównanie średniej miesięcznej z OD wyliczonej na podstawie 12 miesięcy ze średnią miesięczną po okresie objętym dochodzeniem opartą na 8 miesiącach. Wielkość przywozu w okresie po wszczęciu niniejszego dochodzenia do czasu wprowadzenia środków tymczasowych (od listopada 2023 r. do lipca 2024 r.) porównano zatem z wielkością przywozu z tego samego przedziału czasowego w OD (od listopada 2022 r. do lipca 2023 r.). Na tej podstawie Komisja obliczyła, że w czasie po OD przywóz zmniejszył się o 3 % pod względem wielkości. Ceny podestów ruchomych przejezdnych utrzymywały się na stałym poziomie w obu okresach.

(303) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że po wszczęciu dochodzenia wielkość przywozu produktu objętego postępowaniem z Chin nie wzrosła.

(304) Ponadto dalsze elementy zawarte w aktach sprawy potwierdzają wniosek, że po wszczęciu postępowania nie dochodziło do gromadzenia znacznych zapasów. Jak określono w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, producenci unijni produkowali wyłącznie na zamówienie i nie utrzymywali żadnych znaczących zapasów gotowych podestów ruchomych przejezdnych. Wynikało to z faktu, że w OD oszacowano, że od 75 % do 90 % podestów ruchomych przejezdnych sprzedano na rynku unijnym wypożyczalniom, które wymagają dostosowanych do indywidualnych potrzeb podestów ruchomych przejezdnych (pomalowanych w kolorach przedsiębiorstwa z logo). W związku z tym Komisja uznała, że gromadzenie zapasów podestów ruchomych przejezdnych, które nie były dostosowane do indywidualnych potrzeb i nie były wytwarzane dla konkretnego klienta, było bardzo mało prawdopodobne, ponieważ takie podesty ruchome przejezdne nie odpowiadałoby popytowi rynkowemu.

(305) Ponadto przy ocenie danych uwzględniono czas między złożeniem zamówień a dostawą podestów ruchomych przejezdnych, który zazwyczaj wynosi od 4 do 6 miesięcy – dostawy zrealizowane w lutym i marcu 2024 r. najprawdopodobniej stanowią zamówienia złożone przed wszczęciem dochodzenia w listopadzie 2023 r. Najwyższą wielkość przywozu odnotowano również w dwóch miesiącach 2024 r. – w lutym i w marcu; po tych miesiącach przywóz zaczął spadać. Można z tego wywnioskować, że wyższy przywóz w tych miesiącach był najprawdopodobniej wynikiem zamówień złożonych przed wszczęciem postępowania i nie był realizowany w celu gromadzenia zapasów.

(306) W związku z powyższym Komisja uznała, że w świetle spadku przywozu w czasie po okresie objętym dochodzeniem, ograniczonej możliwości gromadzenia zapasów ze względu na długi czas realizacji i produkcję na zamówienie, skutki naprawcze ostatecznych środków nie zostały poważnie osłabione na skutek zmian w zakresie przywozu po okresie objętym dochodzeniem. Komisja stwierdziła zatem, że pobór ceł z mocą wsteczną nie był uzasadniony.

(307) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń skarżący twierdził, że nie ma wystarczających dowodów na sezonowość przywozu. Argumentował on ponadto, że w okresie objętym dochodzeniem Komisja błędnie zastosowała mniej reprezentatywną średnią miesięczną opartą na 8 miesiącach, a nie bardziej odpowiednią średnią miesięczną wyliczoną na podstawie 12 miesięcy. Skarżący twierdził ponadto, że oceniając przywóz w OD, Komisja wykorzystała dane z niewłaściwego przedziału czasowego, ponieważ porównała przywóz na podstawie daty sprzedaży i oceniła dostawy zrealizowane między marcem 2023 r. a listopadem 2023 r., a nie w okresie od listopada 2022 r. do lipca 2023 r.

([44]) Współpracujący producenci eksportujący odpowiadali za 100 % przywozu w OD.

([45]) W ramach danych dotyczących okresu po OD pochodzących z bazy danych systemu Surveillance w przypadku jednego z trzech kodów, na podstawie którego przywożone są dwie trzecie podestów ruchomych przejezdnych, baza danych systemu Surveillance nie dostarcza informacji na temat liczby sztuk (a jedynie wagę i wartość). W związku z tym przywożoną liczbę sztuk artykułów objętych trzecim kodem oszacowano na podstawie średniej wartości jednostkowej dwóch kodów, dla których dostępne były dane dotyczące liczby sztuk.

(308) Skarżący argumentował również, że Komisja nie uwzględniła zakłócającego wpływu zagrożenia związanego z rejestracją i faktyczną rejestracją. Jego zdaniem Komisja przeszacowała także czas realizacji i wskazała, że dostawa z ChRL do Unii trwała 30–45 dni.

(309) Skarżący utrzymywał ponadto, że przedstawił dowody na gromadzenie zapasów. Podkreślał on na błędne założenie Komisji, że skoro producenci unijni nie prowadzili produkcji w celu gromadzenia zapasów, to producenci chińscy również tego nie robili. Wysunął również wniosek, że z najnowszych danych jednego z objętych próbą producentów unijnych wynika, iż zdecydowana większość podestów ruchomych przejezdnych sprzedawanych w Unii nie była dostosowana do indywidualnych potrzeb. Skarżący stwierdził także, że wielkość przywozu podestów ruchomych przejezdnych po rejestracji była nadal znaczna. Ponadto skarżący argumentował, że zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w przypadkach, w których Komisja nie zarejestrowała przywozu, margines szkody powinien odzwierciedlać dodatkową szkodę spowodowaną zwiększonym przywozem po wszczęciu postępowania. W związku z tym w celu zrekompensowania dodatkowego skutku wynikającego z masowego gromadzenia zapasów Komisja powinna zatem ponownie ocenić margines szkody, aby uwzględnić gromadzenie zapasów.

(310) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że powinna była porównać średnią miesięczną wyliczoną w oparciu o 12 miesięcy w okresie objętym dochodzeniem ze średnią z 8 miesięcy po OD. Jak przyznał również sam skarżący, wielkość przywozu między poszczególnymi miesiącami znacznie się różniła, w związku z czym Komisja uznała za bardziej właściwe porównanie okresów o tej samej długości, a nie okresu 12 miesięcy z okresem 8 miesięcy. W tym kontekście i biorąc pod uwagę istotne różnice w wielkości przywozu w poszczególnych miesiącach, porównanie okresów tej samej długości miało na celu wykluczenie wszelkich sezonowości. Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że powinna udowodnić powtarzające się i stałe wzorce, aby uzasadnić zastosowanie porównania opartego na średnim przywozie w okresach tej samej długości.

(311) Jeżeli chodzi o wykorzystanie okresu w OD, Komisja rzeczywiście oparła się na danych producentów eksportujących, którzy wspomnieli o wywozie w Unii na dzień wystawienia faktury, jako na najdokładniejszych danych dostępnych za ten okres. Okres 8 miesięcy, który Komisja wykorzystała, był wystarczająco długi, aby uwzględnić również skutki ewentualnej rejestracji przywozu, która obowiązywała tylko przez półtora miesiąca (od 23 maja 2024 r. do 12 lipca 2024 r.). Od tego momentu jednak, zdaniem stron, w tym skarżącego, dostawa podestów ruchomych przejezdnych trwała od 30 do 45 dni. Biorąc pod uwagę to ograniczone opóźnienie czasowe, porównanie dokonane przez Komisję opierało się na najlepszych dostępnych informacjach i uznano je za wystarczająco dokładne, aby stwierdzić, czy nastąpił znaczny wzrost przywozu po wszczęciu postępowania.

(312) Komisja uznała również, że nie mogła wyciągnąć wniosków na temat istnienia gromadzenia zapasów na podstawie dowodów anegdotycznych w formie zdjęcia lub wiadomości e-mail przedstawionych przez skarżącego. Komisja oparła się raczej na danych statystycznych dotyczących przywozu po okresie objętym dochodzeniem oraz na wszystkich innych danych dostępnych w aktach, w tym pochodzących od użytkowników i importerów, które to dane nie wskazywały na gromadzenie zapasów w zakresie, w jakim osłabiłoby to skutki naprawcze ceł. W związku z tym, pomimo faktu, że według skarżącego jedno z przedsiębiorstw objętych próbą sprzedawało większość niedostosowanych na zamówienie podestów ruchomych przejezdnych, nie miało to wpływu na stwierdzenie, że nie nastąpił żaden masowy wzrost przywozu.

(313) Komisja uznała ponadto, że przepisy art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania. Przywóz został zarejestrowany i stwierdzono, że po wszczęciu postępowania nie nastąpił dalszy znaczny wzrost przywozu.

(314) Na tej podstawie Komisja stwierdziła, że pobór ceł z mocą wsteczną nie był uzasadniony.

9. **PRZEPIS KOŃCOWY**

(315) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia 2024/2509 ([46]), gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę oprocentowania stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.

(316) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz podestów ruchomych przejezdnych, przeznaczonych do podnoszenia ludzi, samobieżnych, o maksymalnym wysięgu wynoszącym co najmniej 6 metrów, oraz przywóz wstępnie zmontowanych lub gotowych do zmontowania sekcji takich podestów, składających się z 1) podwozia, 2) wieżyczki lub obrotnic, 3) platformy lub koszy, 4) mechanizmu podnoszenia podestów ruchomych przejezdnych (w tym podnośników wysięgnikowych (z wysięgnikiem teleskopowym lub przegubowym), z wysięgnikami lub bez) do podnośników wysięgnikowych z wysięgnikiem teleskopowym, podnośników wysięgnikowych z wysięgnikiem przegubowym lub masztów pionowych i ramion nożycowych do podnośników nożycowych), z wyłączeniem poszczególnych elementów sekcji przedstawianych oddzielnie, z wyłączeniem urządzeń do podnoszenia osób zamontowanych w pojazdach objętych działem 86 i działem 87 systemu zharmonizowanego, obecnie objętych kodami CN ex 8427 10 10, ex 8427 20 19, ex 8428 90 90, ex 8431 20 00 i ex 8431 39 00 (kody TARIC: 8427 10 10 10, 8427 20 19 10, 8428 90 90 20, 8431 20 00 60 i 8431 39 00 10) i pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wyprodukowanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło antydumpingowe	Dodatkowy kod TARIC
Hunan Sinoboom Intelligent Equipment Co., Ltd.	49,3 %	89DL
Oshkosh JLG (Tianjin) Equipment Technology Co., Ltd.	22,5 %	89DM
Terex (Changzhou) Machinery Co., Ltd.	22,9 %	89DN
Zhejiang Dingli Machinery Co., Ltd.	20,6 %	89DO
Pozostałe przedsiębiorstwa współpracujące wymienione w załączniku	30,1 %	Zob. załącznik
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	54,9 %	8999

3. Stosowanie indywidualnych stawek celnych ustalonych dla przedsiębiorstw wymienionych w ust. 2 uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi zawierać oświadczenie następującej treści, opatrzone datą i podpisem pracownika podmiotu wystawiającego fakturę, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska: „Ja, niżej podpisany, poświadczam, że [ilość wyrażona stosowaną przez nas jednostką miary] [produktu objętego postępowaniem] sprzedana na wywóz do Unii Europejskiej objęta niniejszą fakturą została wytworzona przez [nazwa i adres przedsiębiorstwa] [dodatkowy kod TARIC] w [państwo, którego dotyczy postępowanie]. Oświadczam, że informacje zawarte w niniejszej fakturze są pełne i zgodne z prawdą". Do czasu przedstawienia takiej faktury obowiązuje cło mające zastosowanie do całego pozostałego przywozu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.

([46]) . Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2024/2509 z dnia 23 września 2024 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/2509/oj.

4. W przypadku przedstawienia zgłoszenia do dopuszczenia do obrotu w odniesieniu do produktu, o którym mowa w art. 1, niezależnie od jego pochodzenia, w odpowiednie pole takiego zgłoszenia wprowadza się liczbę sztuk przywożonych produktów, pod warunkiem że takie wskazanie jest zgodne z załącznikiem I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87.

Państwa członkowskie co miesiąc informują Komisję o masie netto i liczbie sztuk dopuszczonych do swobodnego obrotu w ramach kodów TARIC: 8427 10 10 10, 8427 20 19 10, 8428 90 90 20, 8431 20 00 60 oraz 8431 39 00 10.

5. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone w postaci tymczasowego cła antydumpingowego na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2024/1915 z dnia 11 lipca 2024 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz podestów ruchomych przejezdnych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej zostają ostatecznie pobrane. Zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczne stawki cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Załącznik, o którym mowa w art. 1 ust. 2, można zmienić w celu dodania nowych producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej i objęcia ich odpowiednią średnią ważoną stawek cła antydumpingowego dla przedsiębiorstw współpracujących nieobjętych próbą. Nowy producent eksportujący przedstawia dowody potwierdzające, że:

a) nie dokonał wywozu towarów opisanych w art. 1 ust. 1 w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 października 2022 r. do dnia 30 września 2023 r.);

b) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem podlegającym środkom wprowadzonym na mocy niniejszego rozporządzenia, który mógł współpracować w pierwotnym dochodzeniu; oraz

c) faktycznie dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem albo przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznych ilości tego produktu do Unii po okresie objętym dochodzeniem.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 8 stycznia 2025 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN